

mas įgaliojo valdybą pasirūpinti lėšų padanginimu, kad galima būtų susilpti ir šitie mokslo įsteigiantieji.

Todėl draugija kreipiasi į visuomenę, kviedama visus, kam rūpi, kad Lietuva susilauktų daugiau mokslo apsišvietusių tėvų veikėjų, paskubėti "Žiburėliui" į pagalbą dovanomis, aukomis, kas kuok galėdamas.

Valdybos nariai: F. Bortkevičienė, J. Višinskienė, M. Putvin-skaitė.

Revizijos komisija: V. Putvin-skis, D. Ras P. Avizonis.

NAUJOS SROVĖS.

III.

Sios sąvaitės pradžioje (25 IV, VII) išėjo iš spaudos gana įdomi knygtė: "Lietuva ir jos reikalai" (Tautiškas Lietuvos Katekizmas), p. J. I., lietuvių dvarponio. Išties tai yra "nauja srovė" tarp mūsų dvarponių. Knygtė sutaisyta ketekizmo pavydė: su klausimais ir atsakymais.

Galima daug apie jos turinį vietomis kai-kas su kokia nors nuomone gali nesutikti, bet ap- lamiai imant, knygtė daro la- bai malonų ir netikėtą įspūdį.

Tai nėra koksai nors politi- skai - visuomeniškas kompromisas, tai nėra joks kalbėjimas į vėją, bet tiesus, atviras atsiliepimas į mūsų krašto gyventojus. Nors suvienyti lenkus, baltgudžius ir lietuvius ant pamato bendro šalis darbu pagimdė tą knygtę. Verta būtų kiekvienam lietuviui su ja susipažinti.

Ta knygtė reikalauja plataus mūsų spaudos apsarvymo ir ge- ro išgilinimo į atskirus užkla- simus ir atsakymus. Aš savo straipsnyje to padaryti nega- liu, nes permažia vietas. Norint kaip reikiant aptarti kiekvienas klausimas ir atsakymas, o tas pa- daryti, turėtų žmogus keliolika straipsnių parašyti ir tai gal neužtektų. Bet čia galiu, trumpai sutraukęs, paduoti sva- riausias tos knygtės vietas.

Tos knygtės autorius Lietuva vadina šešias istoriskias Lie- tuvos gubernijas ir priskaito prie jų dar šiandien lietuviškai kal- bančią Suvalkiją. Lietuva tokiu būdu, anot knygties autoriaus, susideda iš: Vilniaus, Kauno, Gardino, Minsko, Mohilevo ir Vi- tebsko gub., priskaitant lietuvi- sus Suvalkų gub. Lenkus autorius randa tikrai Baltogės ir Sokol- kos pav. Gardino gub. Autorius Lietuvoje randa tikrai lietuvi- sus ir stato tokį klausimą: Iškur- paeina tas, kad lenkai, lietuviai ir baltgudžiai tveria Lietuvoje vieną tautą? Taigi aiškiai iš šio klausimo matome, kad autorius nepripažįsta Lietuvoje kitų tau- tų, išskyrus ateivius vėlesnių lai- kų, apie kuriuos jis gale knygt- tės kalba. Lenkų, baltgudžių ir lietuvių kalba yra tai "visos tos kalbos tai gimtosios mūsų kalbos". Toliau randame įdomų klausimą: "Kodėl budami bendro kraujo, kultūros ir tautiškos vie- nybės, neturime vienos bendros gimtosios kalbos?" Atsakysime, autorius gana aiškiai ir teisingai, pasiremdamas ant svetimų šalių vienodo padėjimo su Lietuva, iš- rodinėja, kodėl taip atsitiko ir yra. Imu įdomią to aiškinimo vietą: "Lietuvių, baltgudžių ar lenkų kalbos užsilikimas tarp žmonių visiškai neprirodo, kad tos kalbos nurodytų tautų skir- tingumą, o juo labiau kultūros skirtingumą: nes vienos vietose lenkai ar baltgudžiai, nuolat susidurdami su lietuviu, priėmė lietuvių kalbą; kitose gi vietose lietuviai ir baltgudžiai priėmė lenkų kalbą. Tas viskas prigul- lėjo nuo susitvarkymo tais lai- kais žmonių ir gyvenimo sąlygų. Bet visgi visos tos trys kalbos yra mūsų gimtosios kalbomis ir mūsų noriai privalome paremti kiekvieną jų ant kiek žmonės to panorėtų. Atminkime, kad žmo- nių apšvietimas yra augščiausias visuomenės uždavinys, nes tai yra tautos ir šalies gerovės pamatas, taigi pačiam pamate ji turi ke- roti suprantamoje žmonės kal- boje. Tegul kiekvienas inteli- gentiškas Lietuvos pilietis gerai moka lietuvių ir baltgudžių kal- bas, o jo namuose tegul lietuvi- kos ar baltgudžiškos knygos, šale lenkiškos, bus noriai visų skaito- mos".

Iš šios vienos ilgesnės išrau- kos skaitytojas gal suprasti, ko- domis akimis ir kaip žiuri auto-

pasakyti, galima kiekvienas joje pastatyti klausimų gvilident, skėsti iš visų pusų apkalbinėti, rūpį į tokį svarbų klausimą, ko- kius yra tautiško klausimo išri- skimas Lietuvoje. Tokiai simpa- tiškas atsinešimas į visus klau- simus. Jau pradžioje šio straips- nio minėjau, kad ne kiekvienas sutiks su įvairiais išvadėjimais, ypač socijalskame klausime, bet gerų norų, tikro stengimos su- tvarkyti iširusį šalies gyventojų tautišką nesupratimą, nė vienas autoriumi neatsakys.

Didesnės knygtės pusę užima socialiskai-politiškas klausimas. Apie jį daug nekalbėsiu, nes y- pač šiame klausime žmonių nuo- monės labai skiriasi. Imu, dar vieną ištrauką iš pačio galo, kad parodyti ką autorius pataria da- ryti šiandien: "Atmeskime visos rūšies perkelius, nes tam neturime lėšų; bet nesigilėkime nieko tam, kas dorina žmones, kas stiprina dvasią, kas pakelia ipatiską ir visuomenišką gerovę".

Kvietimu bendrą visuomeni- ską darban visus luomus autorius užbaigia savo knygtę, kuri, rei- kia tikėtis, daug permainų mūsų viešame gyvenime padarys, bent prietikiuose su kitomis tautomis.

IŠ AMERIKOS.

PASEKMĖS VARYMO VELNIO.

Zion City. Šitame, uždėta- me garsaus pranašo Dowie, mie- stė, viena 64 metų moteriškė li- kosi užkankinta. Mat ji sirgo rheumatizmu, o tikintiems ro- dėsi, kad ji vėlinių apstėta. Jie sa- viškai iš jos velnius pradėjo va- ryti ir varė teip energiskai, kad senutė užkankino. Dažinėjosi apie tai policija, suareštavo pen- kis kankintojus, tarp jų yra ir du užkankintosios moteriškės vaikai.

NELAIMĖ KASYKLOSE.

Negaunee, Mich. Geležies ka- syklose Jones & Laughlin Steel Co. nupulė besileidimo prietais- us su besileidimais į olą darbininkais. Prie to 11 darbininkų likosi užmuštų, o 7 teip sunkiai apkulti, kad jie, turbūt, negalės išgyti.

SALIUNO DAUŽYTOJA IN DARBO NAMUS.

Washington, D. C. Likosi čia suareštuota pagarsėjusi saliu- no daužytoja, Carrie Nation. Su- džia užėjo baismę 25 dol., ku- rios vienok Carrie užmokėti ne- įstengė, todėl likosi nusiūsta 75 dienoms į darbo namus.

VARGŠAI TĖVAI PREZIDEN- TO UŽMUŠĖJO.

Cleveland, O. Gyvenanti čia tėvai Leóno Czolgoszo, užmuš- to prezidento McKinleyo, atsi- šaukė į miesto valdžias melzda- mi pagelbos; kadangi abu ne- gal jau dirbti: Czolgosz turi 83 metus, o jo pati 75.

PASKALAS.

Seattle, Wash. Atėjo čia 18 d. rugsėjo žinia, buk Bristol uo- stoj, Alaskos pakrantėse, pasken- do nežinomo vardo laivas ir kad prie to prigirė 300 chiniečių. Ar teisingas tas paskalas dar tikrai nežinia.

DAUG MOKINTINIŲ.

New York. Sulyg mokyklų užveizdos pagarsintų žinių, New Yorko mokyklas lanko 637000 vaikų, arba ant 20000 daugiau negu pernai. Bet visgi yra dar 10% vaikų negalinčių, dėl stokos vietų, patilpti į mokyklas.

UŽSIDEGĖ KASYKLOS.

Sparta, Min. Dega šitose aplinkinėse Malta kasyklos. Oloj yra trys darbininkai, kuriems iš- sigelbėjimo kelią užkirto ugnis, darbininkai tie yra: Juozas Mes- nik, Jonas Muller ir Charles Smith. Ugnis užgimė nuo de- gančio popieroso, įmesto į esan- tį oloj šieną.

BEGĖDISKAS PELNAS.

Iš tirinėjimų pelno Standard Oil Co. (Rockefellerio), pasiro- do, jog minėta kompanija į vie- nus metus vien štete New Jer- sey turi 1000% pelno. Pelną tą žinoma, kompanijai suteikia jos išnaudojami šteto gyventojai ir

darbininkai. Rockefelleris todėl moka paskui, pasireklamavimui, išmesti porą milijonų universite- tams, kurie, žinoma, ir mokslą teip varo, kad iš jo kuok didžia- sią naudą turėtų neva geradėjas.

ATKAKE RUGPIUČIO MĖ- NESYJ ATEIVIAI.

New York. Rugpiučio mėne- syj į Suvienytas Valstijas atka- ko 98825 ateiviai, arba ant 17233 daugiau negu pereinuose metuose. Iš Austrijos atkako 12395, pernai gi tik 8111; iš Vengrijos atkako 12370, pernai gi tik 7530; iš Italijos 16288, pernai gi 16983; iš Maskolijos atkako 21649, per- nai gi 21090. Rugpiučio mėne- syj sugrąžinta atgal ant 20% ate- ivių mažiau negu pernai. Iki 31 d. rugpiučio šimet atkako A- merikon iš viso 720464 ateiviai, arba ant 14% daugiau negu per- nai. Pereitos nedėlios dieną, at- eivius ant Ellis Island atlanke pranašas Schild, kuris jiems jų ateitį išpasakoja. Matyt yra tai koks išnaudojimas, nors savę pra- našu vadina. Doktorai jį laiko bepročiu.

PASKENDO GARLAIVYS.

Detroit, Mich. Ant Superior ežero pereinatos nedėlios naktį paskendo garlaivys "Alexander Nimmick". Dalis buvusį žmo- nį išsigelbėjo, bet 7 ypatos, o tame ir laivo kapitonas, prigirė. Minėtas garlaivys gabeno anglis.

GAISRAI.

Elmira N. Y. Sudėgė čia Erie geležinkelio anglių krautuvės. Nuostolis gaisro padarytus skai- to ant 150000 dol.

NELAIMES ANT GELEŽIN- KELIU.

Washington, D. C. Netoli Ryan Leading, išsoko iš rėlių Chattanooga and Washington Limited geležinkelio traukis. Prie to 22 pasazieriai likosi sužeisti.

IŠ DARBO LAUKO.

Keeweenaw, Ill. Darbai dirbtuvėse Western Tube Works su- mažėjo. Pereitą savaitę palei- do 500 darbininkų ir dar prisi- cas daugiau paleisti, jeigu nebus re- kalavimų. Todėl dabar čia tegul lietuviai nevaziuoja darbo įieško- ti.

Galveston, Tex. Streikuoją čia porto darbininkai. Prie strei- ko prisidėjo ir darbininkai taisy- nio porto įrengimus. Darbininkai reikalauja pakėlimo algų.

St. Louis, Mo. Sustreikavo čia 30000 darbininkų čėvėryų dirbtuvių. 18 dirbtuvių likosi už- daryti.

Birmingham, Ala. Savini- kai čianykščių geležies dirbtuvių nutarė priiminti į darbą tik ne- prigulinius į uniiją darbininkus.

Youngstown, Oh. Brown - Bonnett geležies dirbtuvėse pa- kėlė ant 5% darbininkų algas.

Charleston, W. Va. Čianyk- štės anglių kasyklos negauna pa- kaktinai darbininkų, įieško jų ir kituose kraštuose.

Canonsburg, Pa. Pittsburg & Buffalo kasyklos pagarsino, jog 75 kalnakasiai gali gauti darbą. Kasyklose dirba suviršum 1000 darbininkų.

Martins Ferry, Oh. Visose čianykščiose geležies dirbtuvėse darbai eina gerai.

Mobile, Ala. Streikuoją čia cigary dirbėjai; streikai cigary dirbėjų yra ir Georgijoj.

Helena, Mont. Visų dirbtu- vių darbininkai nutarė streikuoti. Mat čia streikuoją telefonų kompanijos darbininkai, tai kiti darbininkai per streiką stengiasi priversti kitus gyventojus nes- naudoti iš telefonų, kol traukia- si streikas.

Galveston, Tex. Pasibaigė streikai Southern Pacific nosto darbininkų. Jie, bijodami nu- durti vietas, kadangi kompanija sugabeno daug juodparvių, sugrį- zo prie darbo ant senų išlygų.

Marinette, Wis. Darbai ei-

na čia gerai, iš kitur pribuvęs gal gaut čia darbą.

Greensburg, Pa. Netoli He- cla bus atidarytos naujos kasy- klos ir pastatyti kokso pečiai.

Cornellville, Pa. Truksta čia darbininkų prie kokso pečių. Mažiausiai 1500 darbininkų ga- lėtų čia rasti darbą prie kokso pečių.

Sharon, Pa. Whealando ge- ležies dirbtuvės tašė, per tai 200 darbininkų atsirado be dar- buose.

St. Paul, Min. Kompanij- o gabena čia streiklauzius užimti vietas streikaujančių katilų dir- bėjų Omaha geležinkelio varsto- tuose.

IŠ VISUR.

Korejoj sukilo žmonės prieš japonus. Pulkai ginkluotų suki- lėlių skerdžia japoniečius ir jiems prilankius urėdinkus. Atsitin- kai gana tankiai kruvini susirėmi- mai jų su japoniška kariūmene. Tas žmonių sukilimas gali pri- verst Japoniją su visu anektuoti Koreją, panaikinti ir šesėlį palik- tos dar savistovystės.

Kadangi Anglijoj daugiau y- ra merginų negu vyrų, visos ne- gali turėti vilties apsig vesti, tai pulkai jaunų merginų pradėjo ke- liantį į Kanadą, Ameriką ir Aus- tralią, kur vyrų yra daugiau ne- gu moterų, todėl lengviau yra iš- tekėti. Kas sanvaitė keliauja iš Anglijos po kelis tukstančius jaunų merginų.

Rygoj pasibaigė byla 58 ypa- tų apkaltintų dalyvavime revoliu- cijniniam sukilime 1905 m. Ka- riškasis teismas 22 ypatas pa- smerkė mirtim.

Ant Centrališko geležinkelio Mexicoj, netoli Encarnation de Dios, susimušė pasazierinis tru- kis su tavoriniu ir abudu traukiai susidaužė. Prie to 40 ypatų liko- si užmuštų, o 30 sunkiai sužeis- ti.

Chinuose ciecorienė išleido manifestą, kuriame apreiškia, jog chiniečiai apturės parlamentą, kaip tai yra visuose civilizuotuo- se kraštuose.

Netoli San Isidoro, ant Yu- catano pussalio, Mexike, 22 die- ną rugsėjo buvo smarkus mušis kariūmenės su Naya indijonais, kuriame 7 kareiviai likosi užmu- štai.

Mieste Montreux, Šveicari- joj, du maskolai vidury dienos užpuolė ant banko, užmušė ka- sierierį ir su pinigais išbėgo. Ant šių susirinkę žmonės leidosi vytiesi plėšikus, kurie pašovė ke- priugulinius į uniiją darbininkus.

Visi aficierai maskoliškojo caro laivo "Standard", kuris, e- sant ant jo carų su savo šeimi- na, užbėgo ant uolų ir tapo išar- dytas, likosi po sudu pastatyti. Gal jie tyčia caro laivą ant uolų užvarė.

5 d. spalio Anglijoj bus nuo darbo prašalintų 50000 katilų dirbėjų.

Italijoj, aplinkinėse Canossa streikuoją laukų darbininkai. Bu- vo čia jau keli susirėmimai strei- kierių su kariūmene, kuriuose ne- mažai žmonių tapo sužeistų.

20 d. rugsėjo Ryme apvaik- ščiojo 37 sukaktuves užimimo miesto ir išnaikinimo popiežiaus ir kunigų viešpatystės. Popie- žiaus rūmą turėjo ginti itališka kariūmenė, kad ant jo neužpul- tų neužkandčios dvasiškijos italijonų minios.

Mieste Lodz, Lenkijoj, ka- riūmenė apsiutė Silbersteino medvilnės dirbtuves ir suareš- to 800 darbininkų. Minėtos dirbtuvės savininkas likosi 13 d. rugsėjo užmuštas vieno darbinin- ko užtai, kad atsisakė išmokėti darbininkams algas už streiko laiką.

Susitaikius Maskolijai su Anglija, maskoliškasis pasiunti- nys Persijoj pagazdino Sachą užėmimu šiaurinių Persijos kraš- tų, jeigu čia bus daleista laikyti susirinkimus maskoliškiems revoliucionieriams.

Ant japoniško kariško laivo "Koshima" atsitiko baisi explo- zija, kurios 40 igulos žmonių li- kosi sužeistų arba užmuštų.

Japonijoj, Kosakabi kasyklo- se, užgimė garas išnaikino van- dens traukimo dujų ir išsiveržė vanduo užliejo visą kaimą. Pri- grėbt tvannose 30 ypatų, o tame skaitlyje daug moterų ir vaikų.

Priešais Tschingkiang, Chi- nų pakrantėse, sudėgė japoniška- sis garlaivys "Tafee Maru". Su- degė prie to su viršum šimtas žmonių.

Japonai užėmė prie Filipinų salų guliničią salą Pratas, nors žinojo, kad tas labai nepatiks A- merikai. Japonijos laikraščiai sa- ko, jog rubežiai Amerikos valdy- bą traukia iki 20" šiaurinės pla- tumos, o sala Pratas yra jau toliau į šiaurį, ją todėl Japoni- ja, kaip niekam nepriguliničią, turėjo tiesą užimti ir užėmė.

LIETUVIAI AMERIKOJ.

IS CHICAGO, ILL.

Ant West Sides, 15 d. rugsėjo, atsibuvo iškilmingas pašventini- mas bažnyčios, sykiu ir parapij- nės mokyklės Mot. Sv. Ausros Vartų. Pašventinimo apeigas atliko archyviskupas Quigley ir keletas kunigų. Pasibaigus pa- maldoms, archyviskupas sakė pa- moksłą, žinoma, anglišką kalbą, kuriame pagyrė lietuvius, jog jie darbuojasi naudai ir garbei ka- talikų tikėjimo. Esą, jau aštun- ta lietuvišką parapiją turį jį Chicagoje.

Sunku net suprasti, kad lietu- viai Chicagoje turi aštuonias baž- nyčias ir jose įstengia užlaikyti atsakantį skaitlių kunigų, kurie nieko nedirbdami, apart kalbėji- mo potėrieliu, turi puikų gyven- nių ir dar pinigų pinigų delmo- nus; mačiau ir minyškų dar di- desnį skaitlių, kurios nieku neu- žsiima apart kvailinimo vaikų, nes jos lenkės arba sulenkėjusios ir, be abejonės, stengiasi iš mūsų dar nesubrendusių vaikų užimti padaryti mūsų priešius lenkoma- nus, išgamas. Ar mūsų tautiečiai gyvenanti Chicagoje apsarsto, kas juos laukia ateityje? Ne, kolikiškieji plėšikai, plėšianti vie- ryj dienos svetimuose kraštuose bankus, dar nežinia. Gal tai but ir maskoliškojo rando pasamdyti niekšai. Mat maskoliškasis ran- das labai geidžia, kad svetimu- šes anglių kasyklos negauna pa- kaktinai darbininkų, įieško jų ir kituose kraštuose.

Netoli San Isidoro, ant Yu- catano pussalio, Mexike, 22 die- ną rugsėjo buvo smarkus mušis kariūmenės su Naya indijonais, kuriame 7 kareiviai likosi užmu- štai.

Mieste Montreux, Šveicari- joj, du maskolai vidury dienos užpuolė ant banko, užmušė ka- sierierį ir su pinigais išbėgo. Ant šių susirinkę žmonės leidosi vytiesi plėšikus, kurie pašovė ke- priugulinius į uniiją darbininkus.

Visi aficierai maskoliškojo caro laivo "Standard", kuris, e- sant ant jo carų su savo šeimi- na, užbėgo ant uolų ir tapo išar- dytas, likosi po sudu pastatyti. Gal jie tyčia caro laivą ant uolų užvarė.

5 d. spalio Anglijoj bus nuo darbo prašalintų 50000 katilų dirbėjų.

Italijoj, aplinkinėse Canossa streikuoją laukų darbininkai. Bu- vo čia jau keli susirėmimai strei- kierių su kariūmene, kuriuose ne- mažai žmonių tapo sužeistų.

vienybė ir tegul draugystės, ku- rių yra nemažas skaitlius, pra- deda dirbti, išrenka komite- tus, darbą nuveiksime lengvai.

Stai dr-stė "Lietuvos Ukini- kas" ant West Side's stengiasi ką nors panašaus nuveikti, bet sunku sulaukti pasekmingų vai- sių, nes ji neseniai susitvėrus ir, be abejonės, nedaugiausiai tu- ri sąnarių ypatingai tokių, kurie mokėtų ant tos dirvos prideran- čiai veikti, bet reikia ją pagirti nors už tai, kad suprato reikalą ir bando įieškoti šviesos.

M. M. Trimas.

IS PHILADELPHIA, PA.

Čia paplito, nežinia keno pa- leistas, paskalas, buk socialistai atnešė prie Sv. Kazimiero bažny- čios pardavinėti savo laikraščius: "Žariją" ir "Kovą". Kun. Kau- lakis, išgirdęs apie tai, 18 d. rug- sėjo pasikvietė policistus nelei- sti socialistams platinti savo raštus. Savo pamoksle jis barė, niekino socialistus (tai ne nau- jiena, ne Kaulakis vienas tą daro. Red.), išvadino juos: anarchis- tais, bedieviais, vagimis, plėšikai- ris kitokiais gražiais vardais. Ap- reiškę, buk jie Lietuvoj arklus vagia, degina dvarus, neklauso valdžios, o atvaziavę Amerikon, teipgi nenurimsta ir dievobaimin- gūs žmonės iš kelio išveda. Sau- kė tikinčius, kad jie vartytų tuos bedievių ir paleistuvius iš baž- nyčios ir ne pirktų bedieviškų raštų, kurie teisingam ir tiki- čiam žmogui gali galvą apsukti.

Vienok nereikalingas buvo tas pamokslas ir visi niekinimai, nes socialistai prie bažnyčios nepar- davinėjo savo raštų. Ir užtai a- čiu, nes kitaip galėjo prie bažny- čios ir muštynės ugimti.

Nesocialistas.

15 d. rugsėjo vietinė kuopa L. S. S. parengė prakalbas. Žmo- nių prisirinko pilna svetainė. Prakalbos prasidėjo po 6 valan- dą. Pirmiausiai kalbėjo angli- kai (bet kas? Rašant į laikra- štį, reikia, parašius, raštą persai- tyti ir papildyti, kas jame nepil- nai aprašyta. Redakcijose jų nėra dievačių žinančių žmonių mislį ir tą, kas raštą svarbiausio išleista. Rd.) apie darbininkus ir biurokratus, kaip biurokratai išnaudoja krašto ūkėus, kaip biurokratų rankose esanti val- dzia persekioja žmonis. Antras kalbėjo Antonov, "Keleivio" re- daktorius. Jis savo kalbą nu- piešė dvasiškios paveikslą, pa- rodė visus jos darbus, išaiškino, jog dvasiškija laiko ne ją užlaikanti žmonių pusę, bet palaiko žmonis skriaudžiančią valdžią. Pabaigęs, Antonov apreiškė, jog dar kartą kalbės. Susirinkimo gi tvarkos vedėjas paaiškino, jog bus ren- kamos aukos revoliucijos reika- lams. Perejus merginoms su skrybėlėmis per salę, surinkta 12 dol. 4c. Tąsyt tik tvarkos ve- dėjus apreiškė, jog iš tų pinigų bus apmokėtos lėšos prakalbų rengimo, o kas atlikis, bus pa- mislį "Kovos" redakcijos revoli- ucijos reikalams. Tas buvo ne- gerai (taigi kas gi turėjo tas lė- šas apmokėti? Jeigu yra lėšos, juk jas iš kokio nors šaltinio rei- kia užmokėti. Red.) tą pirm au- kų rinkimo reikėjo apreiškiti (ar dėl tokio apreiškimo žmones bu- vėjo daugiau pinigų sudėję? Mums rodosi, kad laikas apreiškimo ne jokio skirtumo ne daro. Rd.), aukautojai turėjo žinoti, kad už jų centus bus lėšos apmokėtos. Zukas iš South Bostono aiškino teipgi daug naudingų dalykų (Kokių? Red.). Antroj savo kalboj Antonov aiškino, jog pi- nigai daug visokių skriaudų ir nelaimių atgabena; įvykus so- cijalistiškai tvarkai pinigų ne- reiks, tai ir nelaimių, pavydėji- mo, išnaudojimo nebus tiek. Kalbos susirinkusiems patiko ir jie rankų plojimais dėkavojo kalbėtojams.

IS CAMBRIDGEPORT, MASS.

15 d. rugsėjo vietinė kuopa L. S. S. parengė prakalbas. Žmo- nių prisirinko pilna svetainė. Prakalbos prasidėjo po 6 valan- dą. Pirmiausiai kalbėjo angli- kai (bet kas? Rašant į laikra- štį, reikia, parašius, raštą persai- tyti ir papildyti, kas jame nepil- nai aprašyta. Redakcijose jų nėra dievačių žinančių žmonių mislį ir tą, kas raštą svarbiausio išleista. Rd.) apie darbininkus ir biurokratus, kaip biurokratai išnaudoja krašto ūkėus, kaip biurokratų rankose esanti val- dzia persekioja žmonis. Antras kalbėjo Antonov, "Keleivio" re- daktorius. Jis savo kalbą nu- piešė dvasiškios paveikslą, pa- rodė visus jos darbus, išaiškino, jog dvasiškija laiko ne ją užlaikanti žmonių pusę, bet palaiko žmonis skriaudžiančią valdžią. Pabaigęs, Antonov apreiškė, jog dar kartą kalbės. Susirinkimo gi tvarkos vedėjas paaiškino, jog bus ren- kamos aukos revoliucijos reika- lams. Perejus merginoms su skrybėlėmis per salę, surinkta 12 dol. 4c. Tąsyt tik tvarkos ve- dėjus apreiškė, jog iš tų pinigų bus apmokėtos lėšos prakalbų rengimo, o kas atlikis, bus pa- mislį "Kovos" redakcijos revoli- ucijos reikalams. Tas buvo ne- gerai (taigi kas gi turėjo tas lė- šas apmokėti? Jeigu yra lėšos, juk jas iš kokio nors šaltinio rei- kia užmokėti. Red.) tą pirm au- kų rinkimo reikėjo apreiškiti (ar dėl tokio apreiškimo žmones bu- vėjo daugiau pinigų sudėję? Mums rodosi, kad laikas apreiškimo ne jokio skirtumo ne daro. Rd.), aukautojai turėjo žinoti, kad už jų centus bus lėšos apmokėtos. Zukas iš South Bostono aiškino teipgi daug naudingų dalykų (Kokių? Red.). Antroj savo kalboj Antonov aiškino, jog pi- nigai daug visokių skriaudų ir nelaimių atgabena; įvykus so- cijalistiškai tvarkai pinigų ne- reiks, tai ir nelaimių, pavydėji- mo, išnaudojimo nebus tiek. Kalbos susirinkusiems patiko ir jie rankų plojimais dėkavojo kalbėtojams.

Publika užsilaukė ramiai, tai- keli neįsimančiai gyvenanti kai- lynystoj, iškišę galvas per lan- guos, rekė ir niekino einančius prakalbų klausyti (kvailių nieki- nimų nereikia pašyti).

Cambridgeportietis.

IS MONTREAL, KANADOJ.

Darbai eina čia pusėtina ir uždarbiai vidutiniai, geriausiai dirba geležies ir medžių dirbtu- vės. Išskirti pribuvusiam dar- bas ne sunku gauti.

Jau nuo pernai lietuviai turi

savo kunigą, pagarsėjusį Bro- lyne kunigą Šlamą. Sutvė- parapiją, buvo nutarta, kad kiek- vienas parapijonas kas mėnesį mokėtų po 50c. kunigo ir baž- nyčios užlaikymui. Bet dabar to pasirodo per mažai, bet kunigas, su pagelba pirmėdžio mokesčių įeinant į bažnyčią po 10c. vyrams, o 50c. moterims. To- kiu būdu bažnyčia pastoj bismo- vieta, kas, žinoma, jos garbės ne- pakelia. Kodėl į prancūzų baž- nyčias gali kiekvienas įeiti ir melstiesi, kiek nori, be jokio už- mokesnio (Tai kodėl lietuviai, reikalaujanti bažnyčios, vietoj statyti savais atskiras, kur juos išnaudoja, niekina, šmeičia, ir susideda, nesusitaria su prancū- zais? Red.)?

Montrealietis.

ATSAKYMAS.

So. Bostono Lietuvaite, "Lie- tuvoji" ir "Vienybė" pradėjo de- juoti, kad Draugystė Lietuvos Dukterų S. Bostone pradėjo va- rtyti agitaciją ir taikytis su kunigais. Męs, sąnarės šios draugys- tės, ant paskutinio mūsų susir- kinkimo, nutarėme štai

ties nuo valdžios, kiek ken-
valstietis (ar ukinkas žen-
savininkas? Red.). Val-
tis užlaiko daugybę valdinin-

kariūnų, savo per-
sų, šaukiančių, kria-
nų, valstietis ne-
kiek valandų dirba, tik
daugiau darbo atlikti. Už-
supas sienas ir ru-
vities valstietis neteks maisto.
tai valstietis dirba 10
valstietis 16 ir tai juoda duo-
pasidurina, mėsos neturi ir
už ką pirkti. Valstietis
žemės ūkio su kazokais,
kratas, atima kumpius vie-
browning, deda ir vežimą
šienų, skilandžius ir dešras.
vis uždrausta medaga. Jeigu
sąjūdį šaukštuką, ar
žiedą, tai atima, aiškin-
kai, kad tai be cenzūros leidi-
jeigu kas bando neduoti, tai
išvežini ten, iš kur
sugrįžti; kitus nagai-
sukupo. Valstietis serga
sukupo, dirbti negal. Sekve-
sukupo su kazokais atkanka
sukupo rinktinkus mokė-
sukupo iki 10 val ant ry-
sukupo: čyž 1 ratos, pa-
sukupo 3%, ugnaptingius ir pridė-
sukupo 15%, reikia mokėti
sukupo kelias, ligonbučius ir gyvu-
sukupo 3 kap., už arklį 7
sukupo, už karvę 5 kap., už avį
sukupo. Kitiems valstietis rei-
sukupo reikia 60 rubl. Jeigu val-
sukupo paklausa, kas tie kiti rei-
sukupo, tai kazokai, kaip socialistai,
sukupo bontaučiką gaudina kančiais
sukupo protokolais. Niekto negalima
sukupo. Toks tai dabartinis val-
sukupo padėjimas.

Pagrindiniai savo buvimo val-
sukupo padėjo jungtiesi ir ku-
sukupo ir organizuoti. Tokiu bu-
sukupo su tvirtė valstietis sąjunga,
sukupo kiekvienas lietuvis gali
sukupo Nr. 34 "Lietuvos" p.
sukupo rašo, buk j Dem. par-
sukupo griguli tik keli nesupratę
sukupo. Niekandami, mes vie-
sukupo susipratusiais nepadarysi-
sukupo Vietoj užsipašindinti ant par-
sukupo geriaus nepasipratusius su-
sukupo padaryti. Tokiems
sukupo gerus laikraščius ir kny-
sukupo, tai jie apsisvies ir taps su-
sukupo. Kritikoms mes nie-
sukupo gero nenuveiksime (bet ir be
sukupo netoli nužingsime. Kri-
sukupo ir tai vispusiškai viešų dar-
sukupo būtinai reikalinga; blogu yra
sukupo vien tas, kad pas mus kritikos
sukupo yra vien besiniekiniama ir
sukupo nepalindėjimai. Red.), amžinai
sukupo mus nešti sunkų svetimo
sukupo jungą.

Skrudė.

Žažas Feljetonas.

Valstietis laisvą iš Rusijos.

16.
angiausia Felicija!
Rusijos, net girdėti, kaip
paleikta, miestsargis, temp-
paleikta ir cirkulų pakarkas, vai-
paleikta j kumščiais, kaip jo didybė
paleikta, iškelės taure, geria už ka-
paleikta narsumą, kaip tuomet iš
paleikta plėškina armatos.
paleikta Rusijos, o rinkimai j du-
paleikta prasideda. Ar tas buvo
paleikta rinkimų j pirmąjį ir antrą-
paleikta? Tuomet visi, kaip
paleikta apsiėdę, šaukė, rėkė,
paleikta...

buvo tikra Babilonija!

Dabar sutinki obivateli j klau-

Na, kaip tai, na, žinai, su
rinkimais j dumą?
Niekto nežinau, — kaltai at-
sukupo abivatelis.
Kaip nežinau, juk rinksi?
Nežinau.
Nežinau ir nežinau....
Kaip aš galiu žinoti? Iš-
augščiau paliepta nieko nežino-
Rinkinko teisę turi?
Turiu.
Vadinasi rinksi.
Nežinau, kaip palieps val-
džia: palieps rinkti — rinksiu,
palieps nerinkti — nerinksiu; ži-
nai: tamista pats kokie dabar lai-
kai: žengi ir manai, ar tavo ei-
sena tinka valdžiai, dairais j vi-
sena puses ir lauki, kuomet miest-
sargis, užsimojęs, duos j sprandą.
Na, o prie kokios partijos
sveikas priguli?
Partijos, partijos? — išple-
čia akis abivatelis.
Teip, partijos?
Saugok Dieve, aš, aš prie
jų nepriguli, aš toliau nuo

partijų, aš nieko nežinau, — kaip
apušels labas dreba abivatelis.
Aš bepartijinis, aš ramus gyven-
tojas, sosto padonas.

— Tas blogai, labai negerai....
— Kas negerai.
— Kad nepriguli prie partijos.
— Už partijas žinai tamista
kas yra... gm.... gm.... ga-
lima atsidurti ten....
— Kur baltosios meškos vei-
sias?

— Teip, teip, tamista išpejai.
— Meldžiamasis, taip nedre-
bek....

— Ui, kaip aš išsigastu, išgir-
dęs žodį partija — tartum j ma-
ne kas bomba metal....

— Sveikas turbūt nežinai, kad
yra visokios partijos?

— Man vistiek, kad tik parti-
ja....

— Mat, yra teip vadinamos
kairiosios partijos, prie jų priguli
visokie bombistai, ekspropria-
toriai, socialistai, jas reikia nai-
kinti, naikinti išsivilkus!

— Viešpatie!

— Bet yra partijos Dievo lei-
stos, kurias labai myli valdžia,
jas myli, kaip pinigyno auksą.
Tos partijos: tikrųjų rusų sąjun-
ga, oktiabristai ir dar kelios pa-
našios; tos partijos labai švarios,
prie jų priguli dvarininkai, fa-
brikantai, didieji pirkliai, liuo-
sų profesijų žmonės, kurie
dieniuryje po gatves vaikščio-
ja su naigakomis, revolveriais,
kuokais ir užsiima kaulų trupini-
mu. Kas prie tų partijų priguli,
tam nuo galvos nę plaukas nen-
kris, jas saugoja policija.

— Padėk joms Dieve!

— Valdžia ir rinkimų įstaty-
mus parkeiti, kad tik j dumą pa-
kliutų tų partijų žmonės.

— Saugok Dieve!

— Prisidėk ir tamista prie tų
partijų, geriausiai prie tikrųjų
rusų sąjungos.

— Oi, oi, ui, aš bijau, bijau!

— E, be reikalo meldžiamasis
šukauji.

— Aš esu ramus gyventojas.

— Buk sau ramus, tas labai
pagirtina, bet j dumą ar rinksi?

— Nežinau, kaip valdžia pa-
lieps.

Teip gieda ramus abivatelis.

Visokios rusišios socialistai ir
vaikščioja, nosis pakabinę, nebe-
skirščioja, gavę gerą pirtį nuo
valdžios!

Tylu....

Niekas nesirieja, nesirieja....
Ak, tiesa, neseniai vokiečiai ko-
lionistai išlojojo savo tėvą — Pi-
ruskevičių. Piruskevičius žinai
kas toks, jis iš žydų mėsos dirba
gerus kotletus ir bifštekus.

Piruskevičius žadėjo apie vo-
kiečių rupinties, kaip apie savo
vaikus, kad tik jie už jį paduotų
balus.

Vokiečiai iš pradžių buvo su-
tikę, bet paskui ėmė tarp savęs
šnibždėtis, tarties ir susuko:

— Šalin Piruskevičių, mums
to apgaviko nereikia!

Piruskevičius puolė prie vokie-
čių, pažadėjo jiems duoti degi-
nės visą bakčą, kad nuo jo ne-
siskratytų, o vokiečiai šaukia ir
šaukia.

— Šalin skerdiką, šalin!!

Pžiūrėsime, kaip toliau eis
rinkimai, o dabar girdėtis, kaip
mus paleikia, girdėti kaip caro
gerklį monopolka kliuksi....

Tavo grafas Kuku.

Draugas.

Parašė Br. Vargšas.

Nuo pat įženginės kliasos drau-
gavo Danilevičius su Žitku ne-
dėlo, kad vienas buvo sunus tur-
tingos šeimos, antras vargin-
gas, bet lyg būtų juos likimas
sustumęs ir rodė, kad niekada
nieks negalės jų perskirti. Žit-
kus kiekvieną vakarą paantrinda-
vo Danilevičiui, o šis dalinosi
su juom saldumynais, pašalais,
juoduliu, o kartais net ir ska-
tikų. Danilevičiui lengva buvo
gauti rublį, kitą, bet Žitkui vis-
kas buvo nupirkti ir skatiko prie
savęs niekad neturėjo. Teip jie,
sutikdami, ėjo iš kliasos j klia-
są augstyn, bet daėjus iki šeštai,
Žitkus turėjo mesti mokslą, nes
tėvai mokėjo iš paskutinos visą
laiką už sunų, pritruko pinigų
ir toliau lavinti jo negalėjo. Iš-
stojus Žitkui ir persikyrus su
Danilevičium, paskutiniamjam
vis sukesniu, vis neapkenčiamė-
ni darėsi mokslas, nes jau ne-
buvo jo draugo visados moka-
čio įkvėpti norą išmokyti lekciją,

visados jam padedančio.

Šeštoje kliasoje liko ant an-
tų metų, nors egzaminą laikė ir
su "špikeriais". Tuom tarpu pa-
simirė Danilevičiaus motina ir jis,
nieko nelaukdamas, gavęs gero-
kus pinigus, visai metė mokslą,
apmąstęs, kad ir be mokslo už-
teks jam pinigų iki gyvai galvai.
Praėjo jaunystė, užmiršo Dani-
levičius Žitkų, nes ištikro nela-
bai jis jam reikalingu buvo —
jokių lekcijų jis neturi ir daugiau
nereikės jį rengti. Dabar jaunas
Danilevičius iš tėvų paliktu tur-
ty gyveno turtingai, išdailinta-
me, locname name, ir laukė, kol
atsitikis atsakanti "partija" tik
su kračiu, verta jo turto ir su
veideliu pritinkančiu jo dailumui,
išpuoštu šviežiu raudonumu.

Kitąpį dėjosi su Žitkum. Jis
jokių turtų ne tik negavo, bet dar
turėjo padėti tėvams, kadangi tie
galutinai nusigyveno ir neuži-
mokėjus skolų nuo palukėnų, ga-
lėjo jį žemę parduoti. Nors Žit-
kaus gyvenimas, nesulyginant,
buvo sunkesnis iš visų pusų ne-
gavo Danilevičiaus, vienok jis vi-
ską panesė su tokiu artizimu,
mokslu, su tokiu prisitaikimu
prie gyvenimo, kad reikėtų labai
abejoti ar neužvydi jam kas to-
kios laimės. Sunkiausias padė-
jimas pavestas Žitkui rodėsi lin-
kumo lošimu, kuris nieko apart
džiaugsmo neduoda.

Praslinko diktai metų. Be-
tratiniojęs alkanėmis "žaliuosius"
stalus kuo ne visose institucijo-
se, punktualiai išmokėdamas
palukėnas už tėvų žemę, gyven-
damas kaip dalelio likusi alga,
sumanė Žitkus naują dalyką:
— pasikolinti reikalingus pinigus
nuo Danilevičiaus, nes turint sa-
vo ukę, lengviau išmokėti negu
dirbant ir dirbant tik už palu-
kėnas. Nutarta ir padaryta! Pa-
mės pasiliuosavimą nuo tarnys-
tės ant dviejų švaidžių, nuvažia-
vo pas Danilevičių, o kad jis Žit-
kui neatsakys, kaipio senam drau-
gui, paskolės, abejonės nebuvo.

Gale gatvės N. stovėjo, gal but
ir dabar tebestovi, ilgas, su nu-
kritusiais šimtais tinko dviejų
lubų namas. Visi langai apati-
nių lubų aplieti skaisčia šviesa,
per juos veržėsi laukan skambė-
jimas indų, kalbos, toastai. Pas
Danilevičių buvo svečiai. Ilgas
stalas, apšviestas trimis, po še-
šias žvakes, kandeliabrais, buvo
apstatytas buteliais, užkandžiais,
saldumynais. Susėdę apie stalą
be pertrukio kalbėjo ir ant visų
veidų galėjai tēmyti kokį ten
liuosą, šventadienį upą. Vienas
iš jų, ištemps ant
pilvo suteptą kamzolę, atkišęs
plačias lūpas ir be pailiso dėda-
mas tarp jų naujus ir naujus ka-
sius kaviaro, skumbrijos ir Re-
velio kikių, tokiu pat apatitu
pildamas stiklas po stiklo konja-
ko, labiausiai už visus gyvė va-
karienę ir teip savo pasakojimu
užinteresavo svečius, kad tik
apie tą ir buvo kalbama.

— Tai yra vakarienė! — kuni-
gaikštiska!....

— Kas per gerimas, — prita-
rė jam kiti.

— Retas moka teip mylėti
svečius, kaip mūsų brangiausius
Danilevičius.

Danilevičiui tas viskas buvo
labai malonu girdėti, bet kartas
nuo karto nenoroms raudonavo,
suprastas iš dalies, kad giria
visi susitari — priverti nema-
toma ir nežinoma jam spēka.
Budamas neperveikiamu, mėgino
mesti kaltę ant virėjo, bet ir tas
nuo gyrimų jo nepaliuosavo.

— O ne! — Susuko visi vienu
balisu, — kas virėjas — automa-
tas.... tai vis jų protas visur.

Po trijų valandų valgio, užsi-
rukę svečiai popieruos, o kas tu-
rėjo, ir cigarų, atsisotojo nuo sta-
lo. Vieni nuėjo lošti kazyromis,
kiti, susėdę, su iškaitusiais vei-
dais, su nepaprasta gracija leis-
dami iš burnos juostas dumų, di-
skutavo apie politiką, tret, vaik-
ščiodami pasieniais, apžiurinėjo
paveikslėlius, teptus ranka Dani-
levičiaus, kuriuose gana mažai
buvo artizmo.

— Tik žiūrėkit, kaip puikiai
nupiešta, — kalbėjo storulis.
— Štai vanduo, rodos ir juda, vėjo
pučiamas, teip rodos.... tik....
eik ir plukdykis. Puikus dar-
bas.... O dangus! Teip ir gy-
vybė kvėpuoja.... Toliau, rodos,
tai ir pakils pilnas, pilnas mėnu-
lis.

Vieni pranašavo autoriui gar-
bę, kiti augstą urėdą, tret lai-
mę ir ilgą gyvenimą.... Kiti
vadino savę meškomis, bepro-

čiais, elgetomis, prieš teip gabų
Danilevičių. Gyrimas ėmėsi ant
gana gerų išrokavimų, kadangi
tie visi valdė kitą kartą dvarus
ir pinigus, bet prašylių viską
ant vakarų ir kazyrų, suvažiavę j
miestą ir vis dar lošdami dvar-
ponių roles, gaudė neprotūngus
"ponus" ir laikui pasitaikius, skoi-
lino, neturėdami vilties sugrąžinti
pinigus. Dėlto Danilevičių
gyrė, stengėsi pažinti jo šilpną
pusę: saumylą, norą pasirodyti
labdarininku, o kas svarbiausia,
norą pagodojimo. Uždyką kas
gi guodoja? Toki jau nuo seno-
vės principai. Kas kuotankiau-
siai užkviečia kaimynus ant ne-
tikėtų vakarėlių, kas kuodau-
giausiai tur skolininkų, tas ir y-
ra visų paguodotas, žinoma, teip
ilgai, kaip ilgai turi ką skolinti
ir kol stengia; paskui važiuoja
miestan kaipio padorus — "obiva-
telius" ir pats atsiranda svečių
skaitliu. Nors Danilevičius su
tais apėjimais ne buvo susipa-
žinęs, bet ne daug jam kaštavo
susipažinti ir prie to priprasti.

Pakvietė svečius prie arbatos.
Vėl apstatytas stalas stiklais,
vaisiais, saldumynais, vėl visi iš
visų kėrčių, diskutuodami ir juok-
damiesi, sėdė prie stalo ir vėl
juokėsi ir gyrė šeimyninką.

Visai netikėtai atsiradė duris ir
nusistebėjus visiems, įėjo vyras
apie trisdėsimties metų, apsidė-
gęs juodu pločiu ir su mažu
nešinėliu rankoje.

— Jeigu nepaklydau, tai esu
namuose pono Danilevičiaus? —
tarė jėjęs.

— Teip, — atsistojęs nuo sta-
lo, atsakė Danilevičius, — mano
namuose. Su kokių reikalu ta-
mistai prie manęs, ar galiu už-
klausti?

— Netikėtai, visai netikėtai, —
atsakė svečias ir ištisė ranką
Danilevičiui.

Bet šis su nepasitikėjimu at-
sitraukė atgal ir sudėjęs rankas
užpakaly, pridudamas savo vei-
dū nusistebėjimą, tarė:

— Pavelykit.... Su kuom tu-
riu laimę kalbėti?....

— Argi jau savo, geriausio
draugo, Žitkaus, nepažįsti?
(Toliaus bus).

Kova augmenų karalystėje.

Kaip gyvūnų karalystėje trau-
kiasi nuolatinė savitarpinė kova,
teip yra ir augmenų karalystėje
nuolatinė kova. Tiesa, mes ne-
matome tos kovos teip aiškiai,
kaip gyvūnų karalystėje; nema-
tome, kaip augmenys vienas kitą
sudrasko, išveja, bet tikrai todėl
nematome, kad augmenų gyve-
nimo budas yra kitoniškas. Vie-
nok, prisijūriūrė arčiau augmenų
gyvenimui, pažinę geriau gamtą,
pamatysime, kad ir augmenys
veda kovą už buvį lygiai teip
jau kaip ir gyvūnai. Mat žemė
nėra pakaktinai didelė, kad galė-
ti išmaityti visus. Žemė negali
išmaityti net visų tų augmenų,
kurie atsiranda kas pavasaris;
dalis gysybės, dalis augmenų tu-
ri pražūti, turi mirti, kad ant kapų
mirusiųjų galėtų vystytiesi kiti.

Didžiausia kova, trunkanti tose
griose, kuriose auga spygliiniai
ir lapuoti medžiai. Kur tik susi-
tinka lapuočiai su spygliuočiais,
ten gema tuojaus kova už buvį.
Štai, Lietuvoj, kiek bėpamatysi-
me aržuolių, po kurių šakomis se-
novėje jaunimas linksminosi? Ar-
žuolai, kurie pirma buvo galiu-
nais Lietuvos griose ir visoj ry-
tinėj Europoj, išnyko, liko jų
tiktaai kaip liekanos, o juo vietą
užėmė pušys, eglės.

Nuo Ardennų kalnų (Prancu-
zijos) per Uralo kalnus ėtė iki
Sibirijai tiesiai pušų karalystė.
Pušų užviešpatuosė griose iš-
sitenkda dar šėip teip bežiai ir
kadugiai. Kitose, vienok, vietose
užtinka pušys teipgi galingą prie-
šą, bukus; šitie medžiai išveja iš
savo tarpo net ir berms. Tėmi-
jimai ir tirinėjimai parodė, kad
griose nuolatai mainosi augme-
ni viešpatystė; mainosi, teip sa-
kant, dynastija augmenų. Aug-
menys, arba medžiai, kurie buvo
valdovais pereiname šimtyje, pra-
žuvo, sunyko, o jų vietą už-
ėmė kiti; vienok ir dabar valdan-
tieji augmenys turės po kokiame
laikui atsakyti valdžios, ir tu-
rės ją pavesti kitiems, turės pa-
vesti kiti augmenų veislei. Teip,
paveizdan, kalba tēmytojai se-

novės Skandinavijos apie laikus
pušų, aržuolių ir bukų. Cham-
pagnioj, Prancuzijoj, valdė pir-
ma eglės, pušys su beržais, gluo-
sniais, skrob lai ir kadugiai; ši-
dien ten yra aržuolai, vinkšnos ir
skirpstai girių vadytojais.

Kiekviena veislė girių medžių
turi teipgi ir savo ypatingas vei-
les žolių, turi savo žoles ir gė-
les, kurios, teip sakant, tveria gi-
rosų florą. Kuomet persimaino
medžiai, tuomet mainosi, kartu
su jais, ir žolės ir gėlės. Bet
nors ir veda labai smarkią kovą
tarp savęs visi medžiai ir žolės,
tveriačios krašto florą, visgi su-
siriša jie į vienybę, susivienija
kada jį tarpą mėgina išsiverbti
kita veislė medžių, parėjusi iš
svetimo krašto. Tokiuose atsi-
tikuose atmeta medžiai savit-
tarpinę kovą ir susivieniję, ve-
da kovą su svetima veisle ir na-
miniai medžiai ir žolės visada
pergali, sunaikina svetimą veislę,
jeigu neįsikiša į tą kovą žmogus
ir ne prigelbsti svetimai veislei.

"LIETUVIAI! AR GERAIS KELIAIS ŽENGIAME PRIEKYN?"

Po tokiu antgalviu neseniai
pasirodė nauja knygelė daktaro
Šliupo. Ji įdomi iš nekurį
atvilgių. Sulyg formas ir turi-
nio, ji persto istoriškai kritiškai
peržvalga lietuvių tautos gyve-
nimo nuo seniausių amžių (3000
metų prieš Christaus gimimą)
iki paskutinių dienų. Istorijai
pasvęstoji dalis tos knygelės ma-
ne šiom kartu mažai teapeina.
Todėl j "amžių gludumų", ku-
met mūsų "pratevių gyveno Ma-
žojoj Azijoj", aš nesigilinsiu;
praleisiu ir pasakojimus apie
"Didžiosios Lietuvos Kunigaik-
štystės" laikus, o imsiu tiesiog už
revoliucijos laiko, kuriam ir au-
torius pašvenčia daugiausia aty-
dos.

Pastebėsiu tiktaai, jog p. Šliu-
pas — didis mylėtojas tų praei-
tės gadynių. Iš dalies, turbūt, pa-
pratęs pradėti kiekvieną darbą
nuo Adomo ir Jievos, o gal da-
labiau ne aiškiai išreikštas, bet
matomas tikslas — krepia jo
akis atgal, neužganėdintas dabar-
tim; tai jiško susiraminimo pra-
eityje; jisai idealizuoja senovę,
iškelia ją į neįpasakytą augybę,
turtum norėdamas pasakyti:
"štai kur mūsų idealas". Tai
pirmutinis apsirėikimas jo nuo-
monų pakraipos — jo atžagarei-
viskumo.

Revoliucijos charakterizavime,
kritikoje įvairių partijų etc. aš
neuztemijau pas p. Šliupą nieko
teip išsuduodančio, originališko,
kas duotų jo rašui didesnę ver-
tę, negu paprasti tos rūšies ra-
šai. Ir jeigu imėmės už plunk-
snos, kad jį svarstyti, tai ir ne
autorius žinomas vardas manę
prie to verčia. Man rupi tiktaai
atitaisyti klaidas, prasiplatinusias,
kurias p. Šliupas atkartoja per-
dėm visame savo rašte. Niekto
netešbetino. Jau tam tikra
dalis žmonijos, įtikėjusi kokiems
nors prietarams, tai visuomet at-
siranda mokytas žmogus, kuriai
juos suformuoja ir išdėsto, kai-
po savo ypatiskus persitikrini-
mus. Tą tiktaai ir padarė p. Šliu-
pas.

Autorius kritikuoja, vieną žy-
mų apsirėikimą dabartiniame
Lietuvos judėjime — socializma-
ro socializmas. Paties socializ-
mo mokslą jisai beveik nę nepa-
liečia; bet daugiausia aprašinėja
to mokslo pasekjes ir jų darbus,
ir tai vis iš blogiosios pusės. Ge-
ro pas socialistus jisai nędaug
randa; pagiria juos tiktaai už ra-
tiškus darbus, kurie yra gerai
suredaguojami, tinka agitacijai;
"išgurbina" draugiečius" (bu-
vusiųjų s.d. frakciją) už pasek-
kingą streikų kėlimą; na, ir man
tenka vienas-kitas prielankus žo-
dis.... Tačiau pačiais savo pa-
girimais jisai tartum nori da di-
desnį šėelį numest ant visų ki-
tų socialistų. Teip daro visi so-
cialistai priešai, jausdami neturį
užtektinai tvirtų užmetinėjimų.
Vokietijos biurokratai, niekindami
vokiečius socialistus, giria pran-
kų; Rusijos buržuazija tan-
kia pataria rusams socialdemo-
kratams imti pavyzdį iš "kultu-
riskų" ir "išmintingų" vokiečių
s.d. Teip ir p. Šliupas, girėdėjas
Waterburyje, perkunais svaidyda-
si Lietuvos Socialdemokratų
Partiją, pagyrė Vokietijos ir Bel-
gijos socialistus. Knygelėje ta-
patį daro su atskiroms ypatoms
ir grupoms, paniekinimui parti-

jos; kad visi tarptautiskieji soci-
jalistai ir pažįsta vienodą mokslą,
laikosi mažiaug vienodos takti-
kos, kad jų kiekvienas yra tiktaai
dalelė vienos bendros organizaci-
jos, to panašus užpuldinetojai
tartum nežino.... Lai autorius
ne juokinga būtų, jeigu kas, rem-
damasi ant blogų darbų vieno
kunigaikščio, barono ar grafo,
sakytų, kad visų kunigaikčių, ba-
ronų ir grafų nereikia? Bet juo-
kingumas dingsta, jeigu istoriškai
išrodyti, kaip atsirado tie urėdai,
ką jie veikė, koks jų buvo tikslas
ir tt." Teip reikėjo padaryti ir p.
Šliupui!

Bet kur jisai tau eis prieš so-
cializmo sistemą! Etiketas to
nėleidia. Socializmas dabar ma-
doje net pas tuos žmonės, kurie
jo visai nesupranta ir gilumoje
širdies neapkenčia iš visų pajie-
gų. Jisai giriasi, platinęs socia-
lizmą Amerikoje pirma negu Lie-
tuvų socialistai iš buksvų išau-
gų, buk jam ir dabar esąs socia-
lizmas "mielas idealas ateities".
Tai kodėl gi dabar jisai paliovė
jį platinęs ir iš socialistų eilės
perėjo prie jų pikčiausių priešų?
Vienas iš dviejų: arba jisai so-
cializmo nesuprato, arba tyčiomis
jį paniekino ir tapo renegatu.
Tiktai bereikalo da jisai socializ-
mo vardu prisidengia!

Pirmiausia p. Šliupas užsippola
ant L. S. D. P. užsienio atsto-
vo, Lizdeikos. Mat, p. daktaras,
prigulėdamas prie C. R. S. Komi-
teto, norėjo revoliucijai suauka-
vus pinigus išdalyti visoms parti-
joms, partijėlėms ir kuopėlėms,
kurios tik buvo žinomos Lietu-
voje: L. S. D. P. ("Balsie-
čiams"), L. S. D. P. ("Draugie-
čiams"), demokratams ir kerstin-
čių pulkeliams, o Lizdeika už
protestavo, sakydamas, jog revo-
liucijos aukos priklauso vien re-
voliucioniškai partijai, t. y. L.
S. D. P. Tokiu budu Lizdeika,
girdi, pasirodęs nedėkingu "sa-
vo palaikytojams ir geradariams"
— laisvamaniams, kurie remdavo
"Darbininkų Balsą". Nedėkingu-
mas tame, kad L. S. D. P. atsto-
vas išdroso pasipriešyt viešpa-
čiui Šliupui! Baisus "griekas"!
Tiktai aš jo ir dabar neatrandu.
Mano nuomonė, d-gas Lizdeika
pasielgė dorai ir teisingai. Selpi-
mas revoliucijos yra didelės svar-
bos visuomeniškas reikalas; au-
kų skirstymas priklauso ne nuo "dė-
kingumų", arba kiokių ypatingų
simpatijų. Beveik visus pinigus
suaukavo Amerikos lietuviai dar-
bininkai, tai ir duot juos reikėjo
tiktaai darbinikiškai partijai, o ne
demokratams, arba nepartyvis-
kiems kerstinčių pulkeliams. S. D.
turiu tiesą visas aukas reikalauti
sau. Jeigu biznieriai, ar kokie
žmonės su tuom nesutiko, tai ga-
lėjo savo sudėtosius pinigus pa-
siųsti savo bičiuliams. Tai ne
vaidų nebutų kilę. Bet p. Šliupas
sumanė dėl tos priezasties, kad
aukose buvo dalelė nedarbininki-
škų centų, paglemžti jas visas ir
savaip jas dalyti; darbininkų pi-
niגs norėjo sušelpi jį priešūs de-
mokratams.... Vėliaus teip ir pa-
darė, davęs demokratams 450 so-
dol, o socialdemokratams tiktaai
378,50 dol.

Toks pasielgimas neteisingas;
bet jisai ir neįsimtingas. Selp-
galima tiktaai vieną pusę, ne
abi priešingas

Per tas demonstracijas liaudis pirmą kartą išgirdo viešas kalbas, nupeikiančias caro valdžią ir raginančias į kovą su ja; pirmą kartą pamatė raudonas darbininkų vėliavas. Demonstracijos ne užilgo atskirtoje ir Kauno gub. Jos padarė neišpasakytai didelį įspūdį ant žmonių: sujudino, sukurstė, pasėjo minios naujas idėjas... žmonės su džiaugsmu klausydavosi agitatorių, tankiai pritardami jiems laike kalbos; girdžiai skaitė čia jau dalinamas proklamacijos, brošiūras ir laikraščius. Išgirdę, kad bus kokioje nors vietoje "socialistų pamokslai, buriai pėkščiai ir važiuotų traukdavo tenai". Taip pat liaudis pasipazino su S. D., arba, kaip juos savotiškai vadino, "cicilikais". Prakalbos įėjo į madą; nė vienas beveik susirinkimėlis neapsieidavo be jų — atlidai, vestuvės, laidotuvės, vakarėškos ir tt. Kalbėjo jau ir šiaip jauni vyruklai, kurie nusiklausė šitą nuo agitatorių; kalbėjo kas tikrai turėjo drąsą ir šokią tokią dovaną — džio.

(Toliaus bus).

NAUJI RAŠTAI.

Revoliucija. Jos prasmė, priežastys ir pamatas. Parašė J. Baltrušaitis. Išleista "Tėvynės Mylėtojų Draugystės", nr. 15. Plymouth, Pa. 1907 m. 44 pusl.

Autorius aiškina čia, kas tai yra revoliucija, evoliucija progresas ir reformos. Peržiūri revoliuciją iš gamtiškos ir tikėjimiskos pusės, sulygina su tokiais gamtoje apsirėškimais kaip: puvinimas, degimas. Draugijoj mat buvo tie pats apsirėškimai, koki buvo ir gamtoje. Toliau aiškina, kas tai yra teroras ir karas. Visas čia aiškina prieinamą, gražioj kalboj. Knygutė ta naudinga, pamokanti ir verta perskaitymo.

H. Sienkevič. Apsireiškimų komedija. Atsitikimas iš Amerikoniško gyvenimo. Išguldė Lapšias Vaikas. Antra laida. Chicago, Ill. 1907 m. 32 pusl.

Veikalas tas vienas iš pradinių garsaus lenkiško raštininko. Lietuviško vertimo antroji laida atmušta be jokių pataisymų, niekuom neišskiria nuo pirmosios.

Apie rukymą. Kelį žodžiai norintiems suprasti teisybę. Vertė P. B. Chicago, Ill. 1907 m. 23 pusl.

Čia aprašytas vodingumas rukymo. Ar aprašymas sulaukys nors vieną rukorių nuo rukymo, galima abejoti. Kaip aprašymai vodingumo degtinės nesulaiko jį mėgstanciu nuo gėrimo, kaip bausis aprašymai "pragaro baisių" nesulaiko žmonių nuo blogo, turbūt ir šita lietuviškoj kalboj išleista knygutė apie blogas pasekmes rukymo nesumažys rukorių skaitliu.

KIAULĖS RUPĖ LABIAU NEGU PARAPIJONAI.

Nepamenu tikrai, "Zvaigždė" ar "Lietuvą" beskaitydamas, atrodau, jog Dobrovalės valsčių, Lėkėčiai, į savo seną koplyčią gavo kun. Justiną Staigaitį, ir kad paminėta koplyčia tapo pakelta į parapijinę bažnyčią. Rodosi "Zvaigždė" rašė, jog minėtas kun. J. S., jau sutvėręs "Žiburėlio" draugystės kuopelę ir į rengė knygnėlį. Tos aplinkinės gerai man žinomas.

Žinodams, jog geri bet neturtingi Lėkėčių žmonės, rašiau kunigui J. S. laišką ir jau kelios savaitės siunčiu visus Amerikos lietuviškus laikraščius. Laiške minėjau, jog jeigu priims, tai nuolatos prisitintinėsiu netik Amerikos laikraščius, bet ir išsinešius Lietuvoje, visus prenueruosius "Lėkėčių Žiburėliams", o podraug už šimtą rublių prisiūsiu knygy į tą knygnėlį, žinoma, ne tikėjimiskų polemikų, tik uikių ir grynai moksliskų. Atsakymui įdėjau maskolišką markę kunigui; tikėdamas, kad mano pasiūlymas bus primtas, tuojau iš "Lietuvos" rėdystės parsitraukiau už (Pabaiga ant 5-to pusl.)

IŠTVIRKĖLIS.

PARAŠĖ JONAS VISKOŠKA.

Ne, ne! Pati gamta tvarkos nežino! Ji davė man jausmus tokius gošlius! Pati butybė savęs nesužino, Visata gimdo mulkius ir kvailius!

Ir kas tas svietas, buvis? kam jo reikia? Tikrai pažiūrint, jis — vieni niekai! Kokią, isties, jis nauda kam suteikia?... Užgimęs, nors protingas, stips paikai!

Esmiu nedoras gyvulus, taip sakant: Esmiu žalčius, kuomet kiti dori.... Tą pats jaučiu gošlumas tekant — Terp gero ir manęs niekai stori....

Vienok gi, kas yr geras, reiktų klausiti: Nė vienas šito neišriš tikrai! Gali sau protu augštu apsiblausti, O bet gi neišrodys gerai!

Tai pirmas paikšas, kokis vargą kenčia Jieskodamas nešančios doros! Paikėnis tas, kurs gerui pasišvenčia, Belaužydams įstatymus gamtos!

Žmogus didžiojai kiltą esybė.... Jis mano esąs kuom tai nemažu: Aš, bet, jaučiu, žmogaus tikra gyvybe, Stovįs prie gyvulio arti-gražu!

Nelaimė tam, kurs lauzo tiesą gyvulystės — Jis žus! paliks beausline masa! Sunku tokiam, kurs skaito prie niekystės Dalykus duodamus gamtos tiesa!

Gamta man davė tą, kas jai patiko, Tą aš turiu, ir tas nėra nieku. Gamta žuvimą man, dorai, paliko, Iš jos malonės užgimiau vaiku....

Jei mės, tyčioms, sutversime vežimą, Ir trauksim jį atgal, spēka, Bet traukt pirmyn jam duosim paliepiną, Kam čia išpuls tad blogo nedėka?

Jei Dievas tvėrė mane jo išveizda, O mano gyvastis nėra gera, Jei pats esmiu kitiems bauria paveizda, Kokiū, sakykit, Dievas tad yra?

Jei Dievas bei gamta nėra niekingais, Tai jų sunai-gyvunai yr dorais! Jei Dievas bei gamta yra teisingais, Tai jų sunai-gyvunai yr gerais!

Bet, rodos, tas yra gryna tuštybė! Dievu yra gamta tuščia, akla: Toj pusėj yr dora, kiltą, teisybę, Kurioj yr turtai, kumsčių ištekla!

Gali, žmogau, but doras, jei tau tinka, Gali sau buti geras, jei gali! Man joki doriškumai nepatinka, Jie vien vaikūčiams žaidykla daili!

Aš smaugsiu kožną, kurs man kenks sunkumais! Kitaip gyventi sviete negaliu! Verčiau bausiausiai džiaugtiesi žiaurumais, Ne kaip daleistis paut avies peiliu!

Žiauri geidimai! taip, yra jie baisūs! Jie yr toki kaip mūs gera gamta! Gamtoj visi gyvunai ramūs, taisūs Juk buva piauamj tiesa šventa!

Buk doras, jei gali! aš juom nebusiu: Aš šventas but nepaisau už niekus! Aš gyvuliu gimiau ir juom supusiu, — Tu buk doru, jei taip esi taikus!

Gyvunai yr toki, kaip aš, su kunu, Jie yr iš tos pačios kvailos maitos: Žmogus, kurs šiadien gyvulystėj būnu, Esmiu, kaip gyviai mano paraitos.

Tikrai, tas niekai, kas nepaiso brolių, Jo brolių negabių, žemų vardais, Kas turi protą, kartais, dviejų colių. Bet statos žemesnių didžiais vadais.

Aš nors pagėdęs, kaip tokius vadina, Vienok tesėčiau keturkoju but: Mane toki jausmai nežemindina; Tesėčiau bandoj galvijų prazut.

Žmogau, kaip tau tas rodos? bėprotystė? Tačiau aš trokščiau gyvulio geismų, Nes jie yra dori, ne begėdystė, Nes jie neturi taip gošių jausmų....

Norėčiau, oi norėčiau, dar nors kartą, Ramybė jausti, kaip mažiukas jaučiu.... Vienok jaunystė, lygiai žodį tartą, Tiktai girdėju.... ar sapne mačiau....

Syjojau augštus daiktus, kuograziausius, Jieskiojau meilės, meilės kaip šviesa; Nešiojau prote deimantus brangiausius, Kvepėjo vien didybė ir tiesa....

Bet viskas žuvo, žuvo kaip nebuve.... Kodėl? Ar klausi dar kodėl? kodėl?... Et, kam čia judyt, kas seniai prazuvel! Pražuvo, nes prazuvo! kad — todėl!

Pasaulėj nieko gero neregėjau, Daug kartų skaudžiai nuskriaustas buvau, Daug blogo dėl gerumo iškentėjau, Ir štai, visai varguose prazuva!

Kodėl?... Įsimylėjau į dievaitę: Ji buvo man graži, kaip laimė.... Ji buvo daug kiltesnė, negaitė, Kokią surasti trokštame tikrai.

Ji apsiėjimą aniuolo turėjo, Veiksmuose visad buvo atsarge. Sutikom dailei, ji mane mylėjo, Poron suėjom linksintis drauge.

Bet štai, jina, kiek laiko pragyvenus, Mane aplėdo ir išėjo sau.... Kodėl?... Todėl, kad buvo nenususis! Todėl, kad jai perlėtas aš buvau.

Ji buvo taip jauna, puiki, patogi, Jog buvo jai meilių pilni kampai: Meilių, smagių, gošių ir nebeto gi, Tokių, ką dorai buvo jau kapai....

Kodėl aš jai dariau gerai, širdingai, Už tai, kad ji darytų man blogai? Kodėl aš visada elgiaus teisingai, Kuomet man teko vyliai ir niekai?

Aš jai buvau peršaltas, ji pasakė.... Peršaltas! man reikėjo but gošliu! Peršaltas, nes širdis man meile plakė, Tokia, ką verčia but giliai tyliu....

O, apgavyste! kam gimiau taip aklas! Kodėl taip puikių žmonės paviršium, Kuomet purvų yr pilnas pilvas, kaklas? Kuomet niekai yr visko perviršium?

Kodėl gimiau be tikro atjautimo, Jog sviete vien gyvena gyvuliai? Turėdams toki jausmą pažinimo, Nebučiau juk sulūžęs taip giliai....

Ir kas dabar gyvybėj mano liko? Klejoju lyg bėprotis po laukus; Pražuvo meilė ir dvasia nupliko, Nepaisau nieko, kas yra, ar bus....

Kvaila gyvybė, neverta bojimo! Ir kas iš to, jei kas galvodams mirs? Jei kas per amžį dirbs be sustojimo? Jei buvyj darbo jungą tik patirs?

Kvaila pasaulė! jos visai nenoriu! Aš jos kaip priešio sąvo nemyliu.... Ji daro vieną niekšų, nepadorių, O kitą, dorą rodančių gyliu....

Lyčių traukimas, meilė! koks kiltumas! Bet, vargšė, ją iširti pabandyk.... Išitirk, koks meilės gryzo yr puikumas! Kokis porų buvimas, išmėgk....

Bet viską tą, žmogeli, išmėgins, Nelik tokiu nieku, kaip aš likau.... Verčiau jau laimės niekad nepažinęs, Numirk ramus, teisingai tau sakau.

Tu žiurai, augštamisli, į merginą, Kaip, štai, į koki aniuolą augštai.... O ji pamyli, mat, tave vaikina, Pamyli greit, tikrai, jausliai, minkštai....

Ji tau gera, tu jai; abu laimingi.... Rytoj kas laukia, nemanyk visai! Rytoj šie metai gal bus melagingi, Rytoj gal pustels vėjas šaltasai.

Laimingas tas, kuris neatsiduoda, Kuris be meilės elgiais kaip reik, Kurs niekad laimę jausti nesusiduoda, Kuriam klejonių, taip tuščių, nereik.

Nors jam nēr žinomi didi augštumai, Nors jis yr spangas, tikras gyvulus, Bet jam yra lengvi visi niekumai, Jį niekad neigils švelnus gyls.

Laimingas toks ištvirkęs nejauslumas, Kurs gal sakyti moterei ramiai: "Jei tau netinka mano draugiskumas, Sugryžk pas tuos, ką meilintis ėmei!"

Jei nori, drauge, paragaut sunkumų, Imk mislyt, paisyt visko, ką matai; Bet jeigu nori vien šventų lengvumų, Nuduok, jog ką girdi — nesupratai.

Pašvėsk save gerovei ir teisybei: Atmyk, jog šiekas tau neatmokės! Pavėsk save nepaisymo niekybei, Žinok, jog jie lengvumais užmokės....

Tave už gerą girs kada numirsi: Suprask, kaip tai smagu bus tau tada! Kiek tu, pastipęs, čėsnųjų beistirsi, Tikrai, ar kas tiek daug sulauks kada?

Beje, atmyk, už gerą ko sulauksi: Po mirties laukia juk taves dangus! Žinok, už vargą kaip tehai nutrauksi, Labai malonu tinginiuoti bus!

Prastaugė viskas pro ausis, kaip vėjas.... Iš blogo gero nesulauksiū jau, Jei bent, tą viską mano pranokėjas, Papratęs kautis, išnaudoj geriau....

Aš jau pagėdęs, buvyj jau numiręs: Nelaimė mano, mano nenauda.... Tegul tasai, kurs dvasioj nesuiręs, Tuos baurumus išaiškina kada!

Aš jau savęs nestengiu suvaldyti, Į tikrą palaidoną išvirtau! Nenoriu nieko doriško manyti, Linksmybė tik baurybės matau.

Vienok gamtoj esmiu geru gyvunu: Ji lygiai mane myli, kaip kitus, Nėš juk kitiems aš lygus kunu — Visata myli lygiai juk visus....

Pasiutę žmonės! jie mane kankina, Uždaro į kalėjimus tamsius.... Vienok manęs, spangiai, neismokina: Ramiai kenčiu jų išmislus baisius.

Jie taip kankina, kaip vilkai avėlę: Silpniesiems veltui kentėti reik niekus.... Bet aš už juos turiu didesnę galę — Turiu nepaisymo didžius viekus!

Iškentęs daugel vylių ir niekybių, — Mane nėra taip lengva apgalėti! Gali man krauti, kiek turi sunkybių, Įstengsiu aš prieš jas ramiai stovėti.

Apspangė! nori mane numaryti! Nežino, jog mirimas tik niekai! Mirimas gal tik nauda padaryti! Bijot jo gali tik maži vaikai!

Guy de Maupassant

VAIDULYS

Vertė J. Laukis.

Prijojęs prie rumo, išėmiau iš kišenius laišką, kurį turėjau sodininkui, ir nusistebėjau, pamatęs jį užpečėtytu. Buvau tiek susiręs, jog ketinau jau gryžti atgal, neišpildęs savo pradžėjimo, bet apgalvojau, kad tuomi parodyčiau nepriderantį jauslumą. Stovis proto mano draugo lengvai galėjo priversti jį užpečėtyti konvertą nepastebėjus jam to.

Dvaras buvo apleistas, sakytum, per kokią dvidešimt metų. Atkelti vartai puolė nuo bėgūnų; takai buvo užžėlę žole, o lysių gėlių nebegalima buvo jau atskirti.

Ant trūkmo, kurį padariau beldamas garais į langavę, išėjo senis iš artimų durų ir tarytum pastiro visas nuo nusistebėjimo, pamatęs mane. Paėmęs laišką, jis skaitė jį kelius kartus vartė, pasižiūrėjo augštin ir žemyn, įsidėjo laišką į kišenį ir ant galo tarė:

"Gerai, ko gi tamista nori?" Aš trumpai atsakiau: "Turi žinoti tik ką perskaitęs savo pono įskymus. Aš noriu eiti ruman".

Jis tarytum nusiminė. "Tai tamista nori eiti į jos kambarį?" Aš pradėjau netekti kantrybės. "Žinoma; bet ar tai tavo reikalas?"

Jis ėmė mikioti, susimaišęs: "Ne — tamista, — bet matote — jis nėra, nebuvo atidromas nuo — nuo — mirimo. Jei tamista malonės palaukti penkis minutes, tai aš eisiu — pažiūrėti — ar —".

Aš pertraukiau jį piktai: "Žiūrėk vė, ką tu nori parodyti savo monijmai? Tu labai gerai žinai, jog negali eiti kambarin, jeigu čia yra raktas".

Jis nesispyriavo daugias. "Taigi aš tamistai parodysiu kur." "Parodyk man trepus ir eik sav. Aš rasi pats kur".

"Bet — tamista — ištikro —". Šiuo kartu aš jį nutildžiau, gerai pastumėję šalin ir įėjau naman.

Pirmiausiai perėjau per viryklą, paskui per du kambarius, užimtu tarno su savo pačia. Per didelę salę aš priėjau trepus, kuriais užėjau ir atradau duris įsakytas mano draugo.

Lengvai atidariau jas ir įėjau. Ruimas buvo taip tamsus, jog iš pirmo negalėjau nieko atskirti. Truputį apsisiojau; į nosį man smelkėsi nemalonus, priplėkęs kvapas seniai neapgyventų kambarių. Akims šiek-tiek prasižiūrėjus tamsoje, pamaniau gana aiškiai didelį kambarį netvarkoj, lovą be paklodžių, bet su matracais ir priegalvais, ant kurių vieno buvo giliai įsispaudę ženklai lyg kad nuo alkūnės ar galvos, neseniai gulėjusio ten.

Kedės visos, tarytum, buvo ne vietoj. Pastebėjau, jog durys, matyt nuo kamaraitės, buvo pusiau atviros.

Pirmiausiai priėjau prie lango, kurį atidariau; įleisti šviesą, bet užkabos langavėrų taip buvo užrūdiję, jog negalėjau jų pajudinti. Bandžiau net nulausti su kardu, bet negalėjau. Užėjus man piktumui dėl tuščio darbo ir man prasižiūrėjus gėrai prietamsyje, atsidėjau vilties gauti daugiau šviesos ir nuėjau prie rašomojo stalo.

Atsidėjau į ramstinę krasę ir, nuleidęs viršų rašyklos žemyn, atidariau nurodytą stalčių. Jis buvo pilnas iki viršui. Man reikėjo tik trijų pakelių, kuriuos žinojau kaip pažinti, ir pradėjau jų jieskoti.

Įsimeigus akis man beskaitant antrašus, tarytum lyg išgirdau, ar pajutau kokią šiušėjimą užpakalį savęs. Manydamas, jog vėjas per langą pajudino užlaidą, nekreipiau atidžios. Bet neilgai trukus, kitas pasijudinimas, vos girdimas pervažėdymai nesmagų šiurpulį per mano kūną. Buvo teip koktu nusigasti, kad ir menkiausiai, jog guodojimas savęs neleidimo man atsigręžti į užpakalį. Suradau antrą reikalaujamą pakelį ir buvau bedėdąs ranką ant trečiojo, kaip ilgas, skausmingas, balsas, pasigirdęs lygiai pro mano petį, privertė mane pašokti kaip patrakusį iš mano sėdynės ir atsidurti už kelių pėdų. Sokdamas, aš atsigrėžiau, laikydamas ranką ant kardo rankenos ir, ištikro, jei kardo nebūčiau turėjęs prie savo šono, bučiau smukęs kaip baltys.

Augšta moteriškė, apsirėdžiusi baltai, stovėjo, žiūrėdama į mane iš užpakalio krasės, kurioje aš tik ką buvau sėdėjęs.

Per mane visą perėjo toks drebulys, kad kuone pargriuvau augštininkas. Nieks negali prasti, neatjautęs pats tos baisios besuomonišgasties! Protas aptemsta, širdis liaujasi plūvis kunas suglėžėja kaip kėmpinė.

Aš netikiu į smėklas, tačiau visiškai pasidaviau nelemtai baimei numirėlio, kentėjau daugiau per kelias minutes, negu per visą gyvenimą nuo skausmo viršgamtiskos išgyties. Jei ji nebūtų prašnekus, tai gal bučiau miręs! Bet ji prašnekėjo; prašnekėjo meilin, linknu balsu, kuris sudilgino mano nervus. Negalima sakyti, kad aš atskvošėjau ir atėjau į protą. Nė!

Aš buvau taip išgąsdintas, kad vargiai težinojau ką bedaręs; tik tulas vidurinis išidūmas, liekam kareiviško instituto, privertė mane kuone per nevali užlaikyti gerbiama išveizda.

"Klausyk, tamista, galėtumei padaryti mane didelę malonę" tarė ji.

Norėjau atsileipti, bet negalėjau nė žodžio tarti. Tik neaiškus gėrgždimas išėjo iš mano gerkles.

Ji sakė toliau: "Ar padarysi? Tamista gal išgelbėti mane, išgydyti mane. Aš kenčiu baisiai. Aš kenčiu, oi! kaip aš kenčiu!" ir ji palengva atsisėdo į mano ramstinę krasę, vis žiūrėdama į mane.

"Padarysi juk, tamista?" tarė ji. Atsakiau "Teip", linktelėjau, kadangi aš buvau be žado.

Tąsyk ji atkiso man žvelniukščio šukas ir sumurmėjo: "Sušukuok man plaukus, oi! sušukuok man plaukus, tas mane išgydis; jie reikia sušukuoti. Žiūrėk į mano galvą — kaip aš kenčiu, o plaukai taip peša!"

Josios plaukai palaidi, labai ilgi ir juodi, kaip man rodėsi, driekėsi per užpakalį krasės ir siekė aslą.

Kam aš paėmiau šukas, drėbdamas, ir kam paėmiau į savo rankas ilgus, juodus plaukus, kurie padarė mano odai baisų šaltą jausmą, lyg kas gyvates čiupinėjant, negaliu pasakyti.

Tas jausmas yra tekęs man pirmuose ir visis drebu, atsiminęs.

Sušukavau šep-teip jai plaukus. Čiupinėjęs nežinau pats kaip, tas ledines struogas plaukus, sukau, mazgiau ir atmazgiau ir pyniau juos. Atsiduso, palenkė galvą, tarytum jau laimingai pasakė, "Aciu tamistai", pagriebė šukas man rankų ir išbėgo pro duris, kurias mačiau atdarytas.

Likęs vienas, kelias minutes jaučiau baisų smagumą, lyg kad iš miego pabudus slogūs slėgus. Ant galo atskvošėjau; pribėgau prie lango ir visu vienu išmušiau langavėres, įleisdami kambarin srovę šviesos. Tuojau šokau prie rėjų, per kurias toji esybė išėjo. Durys buvo atvartos ir nepajudinamos!

Tąsyk pasiutiškas noras bėgti apėmė mane, kaip paniką, kurią pažista kareiviai mušiuose. Greibiau visus tris pakelius laisčių iš atdaro šėiaus ir uogiau iš kambario, strimagalve nūėjau trepaus žemyn, atsiduriau lauke, pats net nežinodamas, pamatęs savo arkly už kelių žingsnių, šon balną ir nurukau šuoliais.

Sustojau tik ties savo namais Rouene. Čia žsidariau kambarin apgalvoti. Valandą laiko stiliausi pertikrinti save, jog aš buvau auka halionacijos. Buvau jau betikis, jog viskas, ką mačiau yra matymu, suklidimui mano jausmų, kuon priėjęs prie lango, iš netyčių dirstelėjau į kruti.

Apie knypkius mano unifomo buvo apsišvynio pluoštas juodų plaukų! Drebančiais pirštais vieną nurankiojau juos ir numečiau žemėn.

Paskui pašaukiau savo tvarkininką, įjaušdamas negalėsiąs tą dieną nueiti pas savo draugą teipgi norėdamas daugiau pagalvoti, ką jam ikyti. Pasiūniau jam laiškus, už kuriuos jis karviui išdavė raštelį. Klausinėjo jis daugiausiai apmanę ir, širdies, jog esu nesveikas — buvau saul užgautas, — rodėsi dideliai susirupinusi.

Rytojaus nuėjau pas jį, manydamas pasakyti jai teisybę. Jis buvo išėjęs iš vakaro ir negryžė. Nuėjau antrą sykį dieną, mano draugo vis nebuvu. Palaukęs savaitę ir ir negavęs žinios apie jį, pranešiau policijai, kuri ėmė jieskoti, bet nestarado nė mažiausio pėdsakio, kur jis yra ir kaip įpranyko.

Apleistą rumą visą iš grozdžių, nebuvo nieko matyt nuziūrėtino. Jokio ženklų nebuvo, kad ten moteris būtų buvusi slepiama.

Po šitų tuščių jieskojimų tolymesnio kėsimo išsižadėta ir aš per penkis dešimtis metų nuo to laiko negirdėjau nieko; nežinau, ko daugiau.

Užšalusioj padangėj

Kaip ir daugamas medinių viešnamų, suti kamų uolutoose pakriaušėse, kurių yra daug te baltų viršutinių Augštųjų Alpų, Schwabenbacho eiga siulė prieigą pailsusiam keleivui, einančiam į Eijklą Gemm. Užeiga budavo atvira per še mėnesius, užlaikoma Jeano Hauserio šeimos, kurios sniegui pradėjus plauti, užverčiant klionius nuliupimui į Loèche besidarant sunkesnių, motrys, tėvas ir trys sūnūs išeidavo, palikdami servedį, Gaspardą Hari su jaunu vedžiu Ulrich Kunisi ir Simu, dideliu šunim daboti namus.

Du vyrai ir šuva gyveno iki pavasariui šita ne sniego kalėjime, nematydami nieko daugiau kaip tik Bolmhorno šlaitus, apsupti kaukuri, aplotų tais pačiais apklodais sniego, kuris spaudamėlį, suverstas ant jo stogo, vertė duris ir užkimšo langus.

Buvo tai diena, kurioje Hauserio šeima grįžo į Loèche — artinosi žiema ir nuliupimas užilgio ketino būti pavojingų. Trys mūlai, atkrauti pundais ir varomi trijų sūnų, ėjo priešaky ant ketvirtio jojo motina Johana Hauserienė, jos duklė Luiza; paskui jas josios tėvas, sekamas dviejų vedžių, lydėjusių šeimyną iki galui Eijklą. Buvo tai kaip maža procesija. Jie praėjo ežer

Laikrodininko atminimai

Pasak Erkman - Satriana

Sutaisė S. M.

Kaip per miegus atsimeru, kaip du vyrai išėmė mane iš vežimė, atsargiai nunešė į didelį šviesų kambarį ir paguldė ant Jovos. Tiksliai ant rytojaus aš atsipeikėjau ir gerai supratau, kas dedasi aplinkui. Atsimėmęs, pamaniau aplink mane lovą bestovint apie du daktarus: vyriausiasis iš jų jį atriso mano ranką, apžiūrėjo žaizdą, numazgavo, vėl užrišo ir liepė man tyliai gulėti. Aš pajutau, kad man daug geriau, ir greitai užmigau. Taip prasidėjo mano gyvenimas ligonbutyje. Netoli nuo manęs gulėjo senas kareivis Kristupas Cimmer. Mudu greitai susipažinome ir dargi susidraugavome. Tai buvo labai geras ir linksmas žmogus; jis man visomet buvo labai geras ir nuolatos rūpinosi savo juokais palinksmyti ir suraminti mane. Kada aš bijojau ko nors gulėdamas karštyje, kuris pakilo pas mane nuo žaizdos, jis tyčia susiraukavo ir žiūrėdamas į mane geromis, juokiančiomis akimis, sakėdamas:

— Juozai, ar tu iš galvos išėjai! Ko tu bijai? Argi tokį vyrai kaip mudu gali numirti ligonbutyje? Ne, nel tau nevalia apie tai ir mislyti, nes aš supyksiū ir nebekalbėsiu su tavim!

Bet kalbėkite ir šiaip ir taip, o kiekvieną rytą po daktarų atsilankymui iš mūsų kambario išnešdavo po 7 arba 8 lavonus. Vieni mirė nuo opų, kiti iš karščių, treči nuo persilimo. Po trijų nedelių mano peties kaulas pradėjo suaugti, abi opos beveik užgijo ir aš ėmiau taisyti. Cimmeris teipgi po truputį taisėsi. Nepoilsu mums paveldino eiti vaikščioti po ligonbutio sodą. Mudu su Cimmeriu vaikščiojome po sodą; bevaikščiojant, aš pasakojau jam apie savo meilę Katriutės, apie Guldeną, apie tuos gerus laikus, kuomet aš dirbau pas jį ir ašaros tankiai bėgo iš mano akių. Pastebėjęs mano ašaras, senas Cimmeris stengėsi, kaip galėdamas, mane suraminti ir, idant permaitinti kalbą, pradėdavo pasakoti apie save, apie savo praeitį. Iš ligonbutio aš parščiau laisvą Guldeną apie viską, kas atsitiko su manim ir laukiau atsakymo. Netrukus gavau laisvą nuo Katriutės, kurį perskaičiau Cimmeriui. Cimmeris pagyrė mano Katriutę ir man visą tą dieną buvo gerai ir linksma.

Pagalios daktaras, apžiūrėjęs mano ranką, pasakė, kad galiu tarnauti ir ant rytojaus mane išsiuntė į pulką. Mus išėjo 15 vyrų.

X.

Po kelių dienų, apie ro valandą vakare, mes pamatėme gijoj ugnį, o toli slėnyje matėsi daugybė laužų. Tai buvo mūsų kariūnė. Mūsų priemonė arčiau; aš padaviau pulkainiui savo bilietą. Jis pažūrėjo į bilietą ir paliepė man eiti į savo rotą. Pulkai buvo taip sumaišyti, kad aš nė vieno nepažinau. Mane apsupo žmonės su baltomis išdžiuvusiais veidais, su smailiomis nosimis, atsikišusiomis ausimis, drabužiai ant jų išveizėjo teip platus, jog kabojau ant jų, tarytum, ant stiebo. Apie purvus jau nėra ką kalbėti. Kareiviai, matydami naują atėjūną, šnairavo į mane, tarytum, norėjo pasakyti: "Šitas, turbūt, teip pat užsimanys sriovos. Ko jis atliando, mums ir patiems nėra ką eiti!"

Man gėda buvo papasakyti sav vietas palei lauzą ir aš trypiau ant vietos, tik štai vienas išdžiuvęs kareivis su smailia nosia, išdžiuvusiu, tarytum, apraustu oda veidu, pakėlė galvą ir pažūrėjęs į mane, pasakė visiškai lygiu balsu:

— A, tai tu Juozai! O mislinome, kad tavę užmušė!

Tik tuomet aš pažinau vargšą Zebede. Turbut mano nuvargęs veidas sujungino jį, nes jis padavė man ranką ir susuko: — Klipfel, štai ir Juozas!

— Tai tu Juozai! Tai tu nenumirei! — Stai kaip pasveikino mane sugrįžęs į rotą. Vargas ir badas pripratino tuos žmones rupintis tiksliai savim ir savo pilvui. Neveizint į tai, Zebede pasiliko vis tokiu pat geru; jis pakvietė mane valgyti prie savo katiliuko ir davė man savo šaukštą. Bet aš padėkavojau jam, kadangi mano maiše buvo daug visko valgomo. Aš atrisau savo maišą ir pradėjau vaisyti greta sėdinčius. Reikėjo matyti, su kokių godumu jie puolėsi prie valgio. O Zebede buvo gaila, kad aš dalinu savo išteklių ir jis traukė mane už skverno ir kukždėjo: "neduok jiems, jie suės viską, tau nieko neliks. Geriaus paslėpk!" Bet aš nekliausiau jo ir atidaviau viską, ką turėjau.

Už pusvalandžio sutratėjo bugnai stoti į vietą; tuomet aš vėl pamaniau seržantą Pinto. Pamatęs mane, jis pasakė:

— A, tai tamista išsigelbėjai? Tai geras daiktas. Bet Tamista atėjai blogu laiku! Negeras karas — kalbėjo jis, liudnai kraipydamas galvą.

Mes pasileidome eiti toliaus. Zebede, kaip ir pirmą, ejo greta, su manim. Oras buvo blausus. Nuolatos lijo ir mums buvo sunku eiti. Jaunieji kareiviai mirė vieni po kito badu ir iš pailsimo. Nuolatinis ėjimas, nakvynės purvuose, badas, valalai, baisiai kankino mus. Daugelis mislino: "reikia kas nors sav padaryti, taip negalima gyventi!"

Po kelių dienų aš teip sudziuvau, jog vos vilkau kojas ir, matomai, liesau. 14 d. gruodžio mūsų batalijonas ėjo miesto Achen link; visur judėjo kariūnė ir visi kalbėjo:

— Musis bus nepoilsio! neužilgo bus musis!

Ir tiesa, palei Leipigą įvyko mušis, bet tokiu mušiu, kad seržantas Pinto sakė: "šitas bus karštesnis už kitus!" Čion mums pasitėjo muštis vienam priešais tris ir greitai parsėjo trauktis. Praėjė šiek tiek laiko upės Pleisa krantu, mes priėjome prie tilto. Viešpatie, su kokių džiaugsmu

mės ėjome prie jo ir kas čion atsitiko!

Vos tik mes priėjome prie tilto, kaip visa mūsų kariūnė, pesti ir raiti, kareiviai ir oficierai, puolėsi ant tilto ir stumdydamiesi, rėkdami ir mindžiodami vienas kitą, skubinosi į kitą pusę. Ant tilto pasidarė baisus susigrudimas; kas pateko ant tilto krašto, puolė į vandenį, bet niekas to nepaisė; žmonės, parbloksdami, mindžiojo vienas kitą, arkliai klupo ir teipogi puolė drauge su jojančiais ant jų. Ačiū tokiam susigrudimui, per tiltą ėjo palengva, ant kito kranto perėjo tik ne daugelis žmonių, šiaip buvo dar daugybė, o priešais jau pradėjo siekti mus šautuvais ir patrankomis. Suviai artinosi prie mūsų kiekvieną valandėlį ir iš miesto, drauge su mūsų kareiviais, bėgo ir prusai. Palei tiltą darėsi baisūs dalykai; rafetaliai, kad padaryti sau kelią, kardaais kapojo pėstininkus, o šitie gynėsi nuo jų, badydami pikėmis. Eiti galėjo jau tik žingine ir kiekvieną valandėlį kas nors krito nuo tilto, o stengdamasis susiturti, traukė su savim dar 5 ar 6 žmonių. Tas sušimas, šaudymas, riksmas puolančiųjų ir sumindžiotųjų, kas kart vis didinosi ir rodėsi baisiaus negali būti; bet štai, staiga, tarytum, perkunas trenkė, tiltas sudrebėjo ir dalis jo nugriuvo į vandenį drauge su žmonėmis; šimtai nelaimingų nuskenkdo vandenį, kiti gulėjo sudraskyti. Kaszin kas suardė tiltą.

Pamačiusi tai minia, subruzdė ir puolėsi atgal. Nezinodami ką daryti, vargšai šoko ant priešo kaip laukiniai žvėrys ir pradėjo muštis. Oficierai ir jenerolai raiti šoko nuo tilto į upę, kareiviai kėlė paskui juos, užmirę nustumti nuo savęs maišelius. Visi sušokę į upę, blaškėsi vandenįje, baisiai rėkdami ir kabindamiesi vienas už kito; visa upė buvo prigrusta įaisiais: tik galvos ir rankos buvo matyti pavirš vandens.

Aš labai gerai žinojau vieną vietą upėje, kur lengviau galima buvo perbristi, norėjau pasakyti tai, bet niekas manęs neklusė. Aš su ašaromis puolėčiau tai prie vieno tai prie kito oficiero, meldamas išklausyti manęs, bet visi buvo, tarytum, papaiškė ir nesuprato manęs. Ant galo pripuoliau prie kapitono Vidal, kuris išklausė mane:

— Kapitone — pasakiau aš jam, — aš keturis mėnesius buvau Leipigo ligonbutyje, nekarčiau maudžiausi šioje upėje ir žinau vietą, kur galima perbristi. Išklausykite mane, pavelykite man nuvesti jus tenai.

— Kur ta vieta? — skubiai paklausė jis manęs.

— Keli šimtai žingsnių nuo tilto.

Jis tuojaus ištraukė kardą ir griaujančiu balsu suriko:

— Vyrai, paskui mane!

Ir mes su kapitono Vidal pasukome į šalį nuo tilto; visas batalijonas, matydamas, kad mes einame drąsiai, pasėkė paskui mudu ir aš greitai davėdžiau juos iki brastai. Aš pirmas ėjau į upę, paskui mane kapitonas Vidal ir visas batalijonas, po du. Vanduo, pakilęs nuo lytaus, siekė mums iki pečių, bet visgi mes perėjome laimingai ir niekas neprigėrė.

Perėję per upę, mes, tylomis ėjome toliau per laukus, o užpakalyje dar ilgai buvo girdėti riksmas, šaudymas ir kardų skambėjimas.

XI.

Liutene mes susijome su kitomis kariūnėmis liekanomis ir pasileidome eiti namo. Terpu grįžtančiųjų buvo seržantas Pinto ir Zebede.

— Mums pasisekė ir šį kartą — pasakė man Zebede: — dabar batalijone mudu paskutiniai pfaburgiečiai. Klipfelį užarai sukapojo.

— Tu matei jį? — paklausiau aš išbalės.

— Taip, jis gavo apie 20 smugių kardaais ir vis rėkė: "Zebede! Zebede!"

Valandėlį palukęjęs, jis pridūrė:

— Graudu klausyti kaip tavę šaukia kudi-kystės draugas ir joki būdu negalėti duoti jam pagelbą!

Jo žodžiai nuliudino mudu abudu ir mudu pamislįjovė apie tėviskę. Aš mislįjau apie tai, kaip verks Klipfelio giminės ir man norėjosi verk-ti.

Nuopat mūsų atitraukimo iš Leipigo, mane pradėjo krėsti šaltis ir kaskart vis didinosi. Aš drebėjau dieną ir naktį. Aš teip nusilpau, kad rytmečiais vos galėjau atsikelti ir eiti toliaus. Zebede liudnai žiūrėjo į mane ir kartais sakėdavo:

— Kėsk, Juozai, kėsk! mes greitai busime namie.

Sitie žodžiai truputį pastiprindavo mane ir aš jaučiausi stipresniu.

— Taip, taip, mes greitai busime namie! — Sakau aš. — Aš būtinai turiu dacti namus.

Bet, perėjus kelioms minutoms, aš vėl darčiau silpnėsiu ir vos galėjau vilktis. Aš ėjau ir verkiau. Zebede nešė mano maišą, o kada aš nepajiečiau eiti, jisai sakė man:

— Pasiremkn ant manęs. Mes kasdien vis arčiau namų, Juozai, dar kokia 15 dienų ir busime namie!

Sitais žodžiais jis pridėdavo man pajiegti ir aš pradėdavau geriaus žengti, bet tuojaus vėl nusilpdavau ir nebegalėjau dangiaus nė valgyti, nė gerti, o kojos mano drebėjo per kelius; bet visgi aš nenustojau vilties dacti iki Pfalburgui ir sakiau patsai sav:

"Tai vis niekis. Kada tu pamatysi Pfalburgą varpnyčias, liga pereis, ten oras geras, o Katriutė gyds tave ir tu nė nepatėmsi, kaip pasitaisysi!"

Bet štai po vieno pasileidimo, kada mums paliepė eiti toliaus, aš pajutau, kad negaliu pasikelti nuo žemės.

— Nagi Juozai, — žadino mane Zebede; nagi dar pabandyk!

Aš dar kartą pabandžiau atsikelti, bet nepajiečiau ir ėmiau verkti, sakėdamas:

— Aš negaliu!

— Stok, — sakė jis.

(Toliaus bus.)

(Tąsą nuo 4-to pusl.)

100 dol. knygy ir laukiau, kada galėsiu pasiūti į Lekėčius.

Nors praėjo pusė metų, atsakymo negavau. Negaunant atsakymo, nupirkta knyga prisiėjo neatsakančiai išmėtyti, nustojau ir laikraščius siuntinėjęs. Dabar gi 34 num. "Zvaigždės" radau kun. Staigiai perstatytą didžiausiu lietuvių geradėju, "Saulės" spinduliuose apšvieta, o 36 num. "Lietuvos" radau, kad jis, vietoje rupintis savo parapijų apšvietimu ir laime, mano apie statymą puikių triobų, kaip architektas planus daro ir apie kaulininkus uoliai rūpinasi ir šaukia, idant iš Lekėčių paeinau žmonės. Amerikiejo aukautą pinigų, kadangi kitaip atsieis statymą kaulėms stubų atidėt.

Tą perskaitęs laikraščius, su-pratau, kodėl kunigas J. Staugaitis negalėjo duot man atsakymo, kad prisidūcia literatūra, nes jam, matyti, labiau rūpi kaulės, negu parapijų apšvietimas. Nereikia daugiau nieko tik pinigų, kiti daiktai pats ateis, "nes paukščiai, nė sėja, nė piauana, nė į klounus krauja, bet apveizda Dievo (pinigais) juos aprupina". Naujokas.

PERSERGEJIMAS ŽINYČIAI IR NORINTIS PIRKTI ŽEMĘ.

Thorpo angliskuose laikraščiuose pargarsina, jog "Zinyčios" Dr-stė dera, ar jau padarė sutartį ir perka 500 akrų žemės per Tiedemaną iš Thorpo, Wis.

Nesmagu but, jeigu lietuviai pirkty negėrą ir pigią žemę, nes ant tokios bus prastas gyvenimas. Yra šiose aplinkinėse ganaukuos, nors brangesnės žemės, po 15 dol. akra, ant kurios, nusipirkę, lietuviai turėtų užtikrintą gyvenimą ir ateitį. Patarlė juk sako: pigi mėsa šunes ēda.

Rugsėjo 11 d. p. Pocevičius ir F. Mikolainis apžiūrėjo žemę Owl Lumber Co. Aš geisčiau, kad lietuviai į pirkty, nes jį gerai pažįstu. Žemė čia labai gera ir geroje vietoje, tarp dviejų gelžkelių ir upe Black River. Kelias jau padirbtas ir tuos žemės plotus; geresnės vietos ne reikia įieškoti. Pocevičia ir Mikolainis teipgi pritaria, kad butų nupirkta lietuviškai kolonijai nuo Owen Lumber Co. verčiau negu pasiulytus "Zinyčiais" tuos 500 akrų. Apie žemės gerumą tik fermeris gali žinoti, o ne miestelėnas. Norintieji plačiau darsizinti, tegul atsiskaukia pas mane šiuo adresu: T. Kavaliauskas, Thorp, Wis. K.

APGARSINIMAI.

PRIDERYSTĖ? KENO?

Ivesti visą tautą į augščiausį fi-ziškų pajiegtų laipsnį ir palaikyti ją jose. Yra, tikrai, šventa priderystė. Keno? Negalima to pasikirstyti tiesomis, nė gi paskatinti nubaudimais. Argi nėra priderystė kiekvieno piliečio užlaikyti save ir savo šeimyną tikroje sveikatoje ir pajiegtose? Darykime teip visi, o iš tiesų, netruks ilgai pakol paregims mūsų tautą stipriausia pasaulėje. Tam reikalinga vien lygsvartystė visame ir neuolaidūs paisyamas gamtos įstatymų. Teip greitai, kaip veik juos sveikata nupuola, turi būti naudojamas Trinerio Amerikoniskas Elixiras Karčiojo Vyno. Jis teisingai veikia ant gromuliojimo organų sistemos ir greitai iš jos pašalina visokius neregulariskumus. Jis ne vien padidina sveikatą, apetitą, bet padaro organus stipriais, sugabiais priimti, sugromuliuoti valgius. Jis atnaujins visą kraują, sustiprins nervus ir padarys kūną stipriū. Nedidelis savo gromuliojimams nusilpnėti; visokiuose nusilpnėjimuose pasirpink naudoti Trinerio Amerikoniską Elixirą Karčiojo Vyno. Aptiekose. Jos. Triner, 799 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.

VAISTAS NUO SURAUKIMO KAKTOS.

Nors labiausia bus kakta Nuo liudumo suraukta, Tuoj įiję išsitaitys, Jai, kas "Dilgėles" skaitys. "Dilgėles" (juokų ir satyro laikraštis, kuris bus neužilgo pa-

dabar užšalus, kuris buvo ties apačia uolų, nusileisusi priešakyje užėjo; paskui ėjo kalnai. Spindys saulės šviesos krito per šitą blizgančią ir užšalusį tirliuką; apšviestas jis šalta ir apšviesta žiepsna; jokio gyvo daikto nebuvo matyti šitame didžmarj kalnų viršunių, jokio judėjimo šioj didžioj, neišmatuojamoj vienatvėj, jokio balso šioj gilumoj tylos. Pamaži jaunasis vedys, Ulrichas Kungsi, ilgoms kojom augstas šveicaras paliko užpakalį savęs tėvą Hauserį ir senį Gaspardą Hari ir prisivijo mulą, ant kurio jojo moterys.

Jaunesnėji, pamačiusi jį prisivejant, geidulinį galvėsi į jį. Ji buvo nedidelė, balto veido; jos veidas pieno baltumo ir be galo šviesus plaukai išrodė, lyg kad buvo išbalę nuo gyvenimo šituose leduose ir sniege. Pasivijęs gyvuli, ant kurio ji jojo, jis nusitvėrė ranką už paprugos ir ėjo pamaži. Motina įskinėjo jam, atkartodama kartų kartus nesukaitomus mažmozius žiemos darbui. Tai buvo pirmutinis apsilikimas jo ten, kur senis Hari praleido keturioliką žiemų po sniegu užėjoje Schwarzenbacho. Ulrichas Kungsi klausėsi, leidžiamas viską pro ausis, vienval dabodamas jauną merginą. Kartas nuo karto jis atsakinėjo, "Teip, tamista Hauseriene", bet jo mintys buvo kažin kur ir jo ramus veidas nesukuro.

Jie priėjo Daubės ežerą, kurio ilgas, užšalęs paviršius tiesėsi nuo krašto klonio. Po dešinei smelkėsi augstyn Daubenhoras, rodydamas jauną uolą, augstas uolas, vainikuojančias jo viršūnę. Atėjė pas ėjklą Gemmi, jie pradėjo leistas į Loche ir staiga atsidarė jiems horizontas Valisinių Al-pų atidalinančių didelius ir mažus slėnius Reino. Kaip tik akys užmato, styroje baltos viršūnės be-taislės, plokščios ar smailios, spindėdamos nuo saulės. Mischabel su savo dviem kaukurom, galin-goli Wischhorn, milžinišku Brummeghornu, augsta ir pyramidiška Cervin, užmusikė žmonių ir blauri viliokė Dlut-Blanche.

Žemiau jų, gilume, ties apačia labai skardžios pakraščiai, stovėjo Lochee. Namai išrodė kaip žvirgždai smilčių, berti į šitą baisią bedugnę, už-baigiančią ir uždarančią ėjklą Gemmi ir atsidar-iančią žemiau Reino.

Mulas stovėjo ant krašto vingiuoto takelio, be-sivingiuojančio šonu kalno žemyn, iki ant galo pa-siekia mažą kaimelį, beveik neužtomatą, prie apa-čios.

"Likite sveiki ir bukite drąsus iki kitų metų, mano draugai", tarė tėvas Hauseris. Senis Hari atkartojė — "Iki kitų metų". Jie apsikabino vienas kitą. Žiupone Hauserienė atkiso savo veidą, jaun-gi mergina pasėkė jos pavyzdį. Ulrichas Kun-si, pabučiavęs Luizą, pašnabždėjo į ausį, "Nenži-mirškite apie mus ten", ji gi atsakė, "Ne" teip ki-miai, jog jis turėjo spėti, ką ji pasakė. "Likite sveiki", tarė Jean Hauser vėl; "laikykites gerai". Jis užėjo priešakin moterų ir pradėjo leistas. Ne-uzilgo visi trys išnyko už pirmo pasisukimo ke-lio, du gi vedžiai pakreipė savo žingsnius linkui užėjoš Sshwarzenbacho.

Jie ėjo pamaži, tyliai, greta, išpažindami pil-nai, jog vasara jau pasibaigė ir dabar per keturis ar penkis mėnesius jie matis tik viens kitą.

Galiaus Gaspardas Hari pradėjo pasakoti iš savo prityrimų kitų žiemų. Jis gyveno su Myko-lu Kanolu, kuris buvo per senas jau mėginti dar kartą, nes kartais gali kas atsitikti per šitą ilgą vienatvę. Jiems nenubosdavo, sakė jis. Reikė-jo tik turėti vienal kiekvienam savo darbą, prie-tam gi nusiblaiviniui jie losdavo kazyromis, mėtė kaulėlius, ar ką kitą veikė praleidimui laiko. Ulrichas Kungsi klausėsi, nuleidęs akis žemyn, min-timis gi sekdamas vingiuotą takelį, nusileidžiantį į kaimą.

Tuojaus pasirodė užėja, mažas juodas taškas dideliame sniego debesyj. Pravėrus jiems duris, Simas, didelis kudlotas šuva, limeno ir šokinėjo apie juos.

"Eik šian, sunau", tarė senis Gaspardas, "jau nėra moterų pagelbėti mus, turime patys pietus pasigaminti. Skusk bulves".

Atsidedę ant medinio suolo, Hari pradėjo gaminti viralą.

Pirmas rytmetis Ulrichui Kungsi prailgo. Se-nis Hari rūkė ir spaudė į ugnį, kuomet jaunasis vyras žiūrėjo į blizgantį kalną priešakyje namo. Po pietų jis, išėjęs, surado pėdas nuo vakar die-nos, beįskodamas pėdų mulo, ant kurio jojo dvi moterys, priėjęs gi ėjklą Gemmi, jis atsigulė kniubčias ant pilvo ant krašto skardo ir žiūrėjo į Loche. Kaimas savo uoliume šulinij nebuvo dar apverstas sniegu, kuris jau visur buvo aplin-kui jį. Mazi nameliai nuo šitos tulos išrodė kaip ir akmenys laukuose. Jauna mergina buvo dabar viename iš tų mažų, pilkų namų. Bet kuria-me? Ulrichas Kungsi buvo pertoli, idant atskirti vieną nuo kito. Kaip jam norėjosi, kad jis galė-tų nueiti ten kada ištrūkęs. Bet saulė jau užėjo, už augstos kaukuros Wildstuebelio ir jaunas vy-ras nuėjo linkui namų.

Gaspardas Hari dar teberukė. Pamatęs įei-nant savo draugą, paragino jį lošti kazyromis ir jiedu susėdo prieš viens kitą prie stalo. Valandą jie lošė iš teip vadinamo "La Brisque"; paskui, pavalgė vakariene, nuėjo gulti.

Sekandios dienos buvo tokios jau, kaip šita, giedamos ir šaltos, be sniego. Senis Gaspardas po-piečiaus ėjo medžioti erelių ir kitų retų paukščių, atskriejusį į šitas užšalusias augstumas, kuomet Ulrichas nuolat ėjo žiūrėti į kaimą klonyje. Po-tam jie vėl lošė kazyromis, "aukeliams, dominu, tai išlošiant, taip pralošant po truputį, idant lošiu pri-duoti akvykum.

Vieną rytmetį, Hari, atsikėlęs ankščiau, pašau-kė savo draugą. Praeinantis debesis, šviesus kaip putos, be trūkumo pamaži klojo juos klotu putų. Tas traukėsi per keturias dienas ir per keturias naktis. Jie turėjo atkasti duris ir langus ir nu-kasti taką, idant galima būtų išeiti iš namo. Snie-gas per dvyliką valandų sušalo toks kietas, kaip granitas. Jie gyveno kaip kaliniai, neišeidami nė per slenkstį niekur. Pasidalino jie savo kėdėni-

niu darbu. Ulrichas Kungsi pasiėmė skalbti ir dar-bą apie namus, teipgi kirtio malkas, kuomet Gas-pardas Hari virė ir prižiūrinojo ugnį. Šitie vienodi vienvaininiai užsiėmimai buvo įvairuojami tik lo-šiais kazyroms. Jiedu niekuomet nesibardavo, abudu budami tykūs ir lėti; jie neturėjo nė ma-žiausio aštraus žodelio tarp savęs ir nerodė jokio piktumo ar nekantrumo, kadangi jiedu filizofiskai atsidavė žiemai ant kalnų viršaus. Kartais senis Gaspardas, budamas drąsesniu, ėjo įieškoti stir-nų. Kitą syk nušaudavo kokią. Tasyk budavo didelė linksmybė Užėjoj — puota šviežios mė-sos.

Vieną rytmetį jis išėjo. Gyvsidabris buvo 18 laipsnių žemiau Zero — saulė nebuvo dar užte-kėjus ir medėjas tikėjosi rasti stirnų arti Wilds-tuebelio. Ulrichas, pasilikęs vienas, gulėjo iki ro valandai. Jis iš prigimimo buvo miegalius, bet neišdrso atsiduoti miegui, kuomet senis vedys davė jam tokį gerą pavyzdį budrumo. Išlėto pa-sipusryčiavo jis su Simu, kuris daugiausiai savo laiko, dieną ir naktį, praleisdavo gulėdamas pas ugnį.

Kungsi susirupino, išgąsdintas vienatvės. Pa-sigedęs žmogaus draugystės, jis išėjo įieškoti Gas-pardo, kuriam vertėjo sugrįžti apie ketvirtą valan-dą. (Sniegas užlygino visą slėnį, užpildamas riavus, paslėpdamas du ežerū, užklodamas uolas. Akys negalėjo žiūrėti per ledą tvoskimą. Jau trys savaitės praėjo nuo to laiko, kaip Ulrichas būvo ant skardo, nuo kurio jis galėjo matyti kai-mą Lochee; jam norėjosi jį pamatyti pirma numy-nimo tako linkui Wildstuebelio. Lochee buvo vi-sas po sniegu ir namų visai nesimatė iš po šito balto apdangalo. Jis pasuko po dešinei ir priėjo Loemerno ledyną, eidamas plačiais, tvirtais žing-niais kalnėno, kirsdamas plieniniu galu savo laz-dos sniegą ir žvalgydamas savo stipriomis, toli matančiomis akimis, ar nepastebės kur judantį ku-ną ant šitos neišmatuojamos ledo juros. Atėjės iki galui ledyno, jis sustojo, abejodamas, ar Gas-pardas butų tenlink ėjęs ir, susirupinęs, ėmė bėg-ti.

Diena baigėsi, sniegas laipsniškai rauda. Saus-as ir šiaurus vėjas putė kristoliniu paviršiu. Ul-richas šaukė ir rėkė. Jo balsas atsiliepė lyg mi-rusioj tyloj. Jis nuskambėjo per ledines bangas ledynų ir šauksmas paukščio juri vilnimis, galiaus nutilo visai. Atsišaukimė nebuvo.

Jis vėl ėmė eiti. Saulė nusileido. Viršūnės kalnų dar vis raudonavo, nors slėnyje buvo teip tamsu kaip naktis. Jaunas vyras pradėjo bijotis. Jam rodėsi, jog tyla, šaltis, vienatvė šitų žieminių augstumų įsigavo į pačią jo vėlę ir nori sustab-dyti ar sušaldyti jo kraują, sustirdyti jo kūną ir padaryti jį ledą žmogum. Jis bėgo, kiek tik galė-jo, linkui užėjoš. Gaspardas turėjo pareiti per laiką jo nebuvimo, manė jis. Jis, be abejonės, nu-ėjo kitu keliu; jis tikrai turi rasti jį besėdintį prie ugnies su negyva stirna pas kojas.

Tuojaus pasirodė ir užėja. Dumai iš kami-no neruko. Ulrichas ėmė bėgti greičiau ir prasi-darė duris. Simas šlaistėsi jam apie kojas, su-tikdamas jį. Gaspardo nebuvo ten. Išsigandęs, Kungsi dairėsi aplinkui, lyg kad tikėdamasi atra-s-ti draugą pasislėpusį kur kampe. Paskui jis užkė-rė ugnį, užkaitė viralui puodą ir laukė su vilčia senį išvyti. Kartas nuo karto jis ėjo prie durų laukti. Naktis užkrito, tamsi ir klaidi naktis kal-nų. Ties kraštu horizonto tamsvas, jaunas mėnu-lis leidosi už kalnų.

Ulrichas sugrįžo, apsišildė rankas ir kojas ir galvojo apie visokius atsitikimus, koki galėjo buti. Gaspardas galėjo nusilauti koją gal įpuolė į koki-griovį; paslydė ir gryžtelėjo ėjurn; ir ten jis sniege, pastiręs nuo šalčio, numimęs, pražuvęs, šaukia pagalbos iš visų savo įiegtų baisyj tylumoj nakties. Bet kur? Kalnai toki dideli ir toki pa-vojingi šituo metu, jog dešimčiai ar videsimčiai vedžijų imtų savaite laiko surasti žmogų ant šito baisaus ploto.

Bet Ulrichas Kungsi ryžosi eiti įieškoti Gas-pardo, pasiėmęs Simą, jei jis iki pirmai valandai ryto negrįs. Šitam tikslui jis suruošė viską — išsidėjo maisto į krepšį dviem dienoms, pasiėmė kaustytus batus, apšivyniojo ilgą, drūtą virvę apie juosmenį ir apžiūrėjo, ar pliengalė lazda ir kir-velis, kuriuo kapojo trepus lede, yra kaip reikia. Ugnis degė linksmai pakuroje ir didelės šuva kaiti-nosi prie jos. Laikrodis savo skambioj, medinėj dėžėj tikėjojo iš plasnojanti širdis. Jis savo ausį atstatė, klausydamas kokio tolimo balso ir krup-sėjo, vėjui subarskinus stogą ar duris.

Išmušė vidunaktį. Jis sudrebėjo. Jausdamas silpnumą iš baimės, jis užsikaitė vandens ant ug-nies pasidaryti karštos kavos prieš išėjimą. Laik-rodžiui išmušus pirmą valandą, jis pakilo, pašaukė Simą, atidarė duris ir išėjo linkui Wildstuebelio. Penkias valandas jis lipo, kopdamas uoloms, kirs-damas ledą, vis stumdamsi pirmyn, tik retkar-čiais apsidodamas, šuniui atsilikus užpakalį ties apačia kokio labai stataus skardo. Buvo netoli šešta valanda, kaip jis užlipo ant vienos viršūnų, kur Gaspardas rasdavo tankiai stirnas, — ir laukė išaustant.

Dangus buvo pašas viršui jo galvos. Staiga brukšnis šviesos, nežinia iš kur atsiradęs, apšvie-tė didįj didžmarj baltų kaukų, apsupusių jį. Povaliai ir tolimiausios viršūnės pradėjo rausti ir raudona saulė pasirodė iš už galingų milžinų Be-noisinių Alp

didintas) jau antri metai, kaip bujoja ir dūgina, kas to užspino, ir kaktas apgina nuo raukšlų. Kad štuojas tik 1 dol. per metus. Adrisas:

"Dilgelės",
1418 S. 2-nd St., Philadelphia, Pa.

Draugystės reikalai.

PIRMAS IŠKILMINGAS BALIUS!

Lietuvių Klerų Sanjunga parengė Pirmą Iškilmingą Bilių, kuris atsisbus nedėlio, 6 d. spalio (Oct.) 1907 m., Freiheit Turner Saleje, 3417 - 21 So. Halsted Str. Salė bus atidaryta 3 val. po pietų, o balius prasidės 4 val. po pietų. Įžanga 25 c. ypatai. Visus lietuvių ir lietuviškus širdingai užkvičiame atsilankyti ant mūsų balius, kuris bus vienas iš puikiausių balių Chicagoje. Su pagarba, vardan, Sanjungos Lietuvių Klerų.

Jonas Bajorinas, prez.
A. Masiulis, sek.

ANTRAS DIDELIS BALIUS!

parengtas Dr-stės Visų Šventų, kuris atsisbus nedėlio 13 d. spalio (Oct.), 1907 m., Freiheit Turner Saleje, 3417-3421 So. Halsted Str. Prasidės 4 val. po pietų. Įžanga porai 25c. Užkvičiame visus atsilankyti.

Komitetas.

NAUJA DRAUGYSTĖ!

24 d. rugpjūčio šių metų mėn. Chicago lietuvių, uždėjome naują Tautišką Draugystę p. v. "Vienybė". Mitingai atsisbuva kas mėnesis, paskutiniame nedėlienyje, 2 val. po pietų, Getz'o Hall'e, pn. 147 Canalport Ave. Norinti priegulėti į "Vienybę" tegul ateina ant mitingo ir prisirašo pakol dar yra pigūs įstojimas. Įstojimas tik 1.00. Ta pati draugystė perit mėnesį buvo pagarsinta p. v. "Lietuvos Brolių", bet dabar likosi permaininga šis vardas į "Vienybę", ir inkorporuota 17 d. rugsėjo š. m.

J. Zimont, prez.
S. A. Radavičia,
Prot. raštininkas.

APVAIKSCIOJIMAS IR BALIUS

parengtas Leb.-Gv. D. L. K. Vytauto 1-mą Div. Raitelių nuo Bridgeport, Chicago, atsisbus nedėlio 29 d. (sept.) 1907 m., Freiheit Turner Saleje, 3417 So. Halsted Str. Salė bus atidaryta 2 val. po pietų. Prakalbos prasidės 3 val. po pietų. Įžanga 25c. ypatai. Užkvičiame visus lietuvių ir lietuviškus, be skirtumo, atsilankyti. Su guodone.

Komitetas.

DIDELIS PIKNINKAS!

Parengtas Kensingtono ir West Pullmano lietuvių salioninkų. Atsisbus nedėlio, 29 d. rugsėjo (Sept.), 1907, P. Kareckio darže, 123 st. ir Union Ave., W. Pullman, Ill. Piknikas prasidės 11 val. ryto ir trauksis iki vakaro. Daržas bus parengtas labai gražiai, su daugybe visokių zobovų. Muzika bus pirmos klasės, garsys tik lietuviškas polkas ir valcūs. Visus pažystamus, vietinius ir aplinkinius lietuvių ir lietuviškus berniukus, širdingai užkvičiame atsilankyti.

Komitetas.

METINIS BALIUS!

Dr-stė Sv. Kazimiero, Nashua, N. H., parengia metinį balių, kuris atsisbus 5 d. spalio (October), O. Donnell Hall'e, ant High str. Užkvičiame lietuvių ir lietuviškus, iš Nashua ir aplinkinių, kuoskaitlingiausius susirinkti ant mūsų balius, nes bus tai viens iš gražiausių balių. Bilius prasidės 7 val. vakare ir trauksis iki 12 nakties. Užkvičiame

Komitetas.

Pajieškojimai.

Aš Jurgis Steckis pajieškau savo sunaš Antano Steckio, Kauno gub., Telsių pav., Birakų sodos. 6 metai Amerikoje, 3 metai atgal, buvo Chicagoje, Ill. Jis pats ar kas kitas teiks duoti žinią ant adreso:

Jurgis Steckis,
527 So. Canal st.,
Chicago, Ill.

Pajieškau savo pusbrolių Jono ir Jurgio Grabauskių, Kauno gub., Mankunų vol., Belgalos parap., Milašaičių sodos. Dirba

kur nors mainose. Atsišaukite, nes yra svarbus reikalas.

Jonas Šauklys,
317 N. Gideon St.,
Philadelphia, Pa.

Aš Vincas Balčiūnas pajieškau Milės Gudaitienės, po tėvais Milės Paulaitienės. Pacina iš Suvalkų gub., Kalvarijos pav., Aštrios Kirsnos gm., ir ginimo Kirsnos. Jos vyro nėra gyvo, paliko pas mane du vaiku; jeigu ji neatsišauks, priverstas busiu vaikus atiduoti ir pavargėlių namus. Jei kas žino, kur ji buna, ar ji pati, tegul duoda man žinią antrašu:

V. Balčiūnas,
420 W 4th Str.,
MtCarmel, Pa.

Pajieškau gerą lietuvių, mokančią gerai kepti amata (bakery), galinčią pirmanakauti, t. y. vesti darbą ant pirmos rankos. Atsišauktį per laišką paduodamas savo metus, kiek metų tame darbe dirbote ir kokio norite užmokesčio.

Joe Rainis,
537 Collinsville Ave.,
E. St. Louis, Ill.

Pajieškau Marijonos Barzdaitės iš Rudiškių, Gruzdžių valsč., Telsių pav., Kauno gub. Metai kaip Amerikoje. Turiu svarbų reikalą. Ji pati ar kas kitas teiks duoti žinią ant adreso:

Juozas Marijauskis,
5 Stillman Str.,
Boston, Mass.

Pajieškau savo brolio Vlado Meškos. Vaziavo į Ameriką apie balandžio mėnesį; labai norėčiau žinoti, ar jisai pribuvęs ar ne. Pacina iš Staniulių, Gruzdžių valsč., Telsių pav., Kauno gub. Metai kaip Amerikoje. Turiu svarbų reikalą. Ji pati ar kas kitas teiks duoti žinią ant adreso:

Vincas Meška,
5 Stillman Str.,
Boston, Mass.

Pajieškau savo švogerio Danieliaus Jagmino. Pacina iš Kauno gub., Raseinių pav., Kaltininių parapijos. 18 metų kaip Amerikoje. Pirmuosius susirašius, jis gyveno Naubuk, Con.; dabar nežinau kur. Jis pats ar kas kitas teiks duoti žinią ant adreso:

Antanas Metrikis,
4600 So. Paulina Str.,
Chicago, Ill.

Aš Jonas Draučikas, pajieškau Kajatono Draučiko, Kauno gub., Sialiuų pav., Senųjų vol., Paeščių par., Actinių sodos. Iš New Britain, Conn. išvaziavo į Philadelphia, Pa. ir girdėjau, kad jis koją nusilaužė, o jokios žinios apie save neduoda. Kas apie jį žino, ar jis pats, jeigu dar gyvas, tegul maloni pranešti ant žemiaus paduoto antrašu:

Jonas Draučikas,
63 Sheffield Str.,
New Britain, Conn.

Pajieškau draugo Jono Kuzo; pacina iš Kauno gub., Raseinių pav., Mankunų valsč., Arlogos par., Putrių kaimo. Šią žinią atvaziavo į Ameriką. Jis pats ar kas kitas teiks duoti žinią ant adreso:

Chas. Vidikas,
3345 Auburn Ave.,
Chicago, Ill.

Pajieškau Ivano Panovo (tikras maskolius); kalba tikrai maskoliškai; 21 metų senumo, dar grinojus, neturi dviejų prysakinų dantų, laibas, 4 pėdų ir 4 colių augšči. Jis apvogęs šeimyną prasišalino. Paėmė 100 dol., naują siutą ir sidabrinį laikrodį (iš lietuvių). Kas apie jį duos žinią, kur jis buna, gaus gerą atlyginimą. Praneškite adresu:

George Barnitonis,
221 Wabansia Ave.,
Chicago, Ill.

Pajieškau savo draugo Kazimiero Kilkaus, Kauno gub., Ukmergės pav., Kupiškų par., Jatkonų sodos. Meldžiu atsišaukti ant ant-rašo:

Kazimieras Vičenas,
31 Ames Str.,
Montello, Mass.

Pajieškau pačios Mortos Gustaitienės, po tėvais Pečeniūtės. Pacina ji iš Suvalkų gub., Vilkaviškio pav., Pajevonio gm., Silasodo kaimo. Dėvyni mėnesiai žemė. Pereitus metus išėjo. Dabar nusidoda kaip merga, rytinėje dalyje miesto Chicago, apie parapiją Sv. Mykolo. Praneši lietuviams, kad apsisagautų su žemės bums nuo tokios. Ji yra 24 metų senumo,

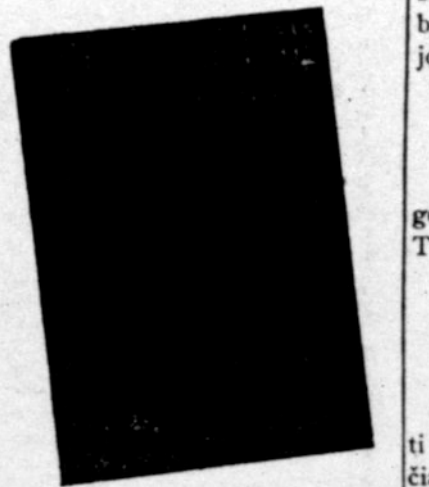
vidutinio ūgio, tamsiai geltoni plaukai, smulkas, balto veido, rauplėta, akys raudonos, ilga, smaila nosis, ant tiesės kojos turi gužą ant piršto. Kas tokią užtemys nusidodant per mergą (ji yra žemota su manimi), meldžiu duoti man žinią, o aš busiu labai dėkingas.

M. Gustaitis,
851 N. Marshallfield Av.,
Chicago, Ill.

Pajieškau savo pusseserės Adelės Sipavičiūtės, po vyru Kriščiūnienės, ir jos vyru V. Kriščiūno, pacinančių iš Panevėžio miesto. Paskutiniame laike gyveno Chicagoje. Teip pat pajieškau draugų Jono Pietrausko, Pumpėnų par., sodž. Pagirėlių ir Antano, Jankevičiaus iš sod. Jurgianų, Pumpėnų parapijos; abu buvę Kenosha, Wis. Visi pacina iš Kauno gub., Panevėžio pav. Jie patys ar kas kitas teiks duoti žinią ant adreso:

Julian Kuzminkas,
410 Pier Str.,
Merril, Wis.

SKAITYKITE "SVIETO ATEITII"

Tai yra, mokslinis magazinas, talpinantis įdomiausias aprašymus, kaip tai: raštas grafo L. N. Tolstojaus "Mano Religija" ir kitus romantiskus ir moksliskus, apskaitymus, kuriuos skaitydami gali apsisviesti, įgyti supratimą, kurio mums visiems reikia. Gera pasekmė apsigarsintojams!

M. G. Valackas,
Išleistojas,
2404-66 Kensington Av.,
Chicago, Ill.

"LIETUVOS UKININKAS"

Laikraštis skiriamas Lietuvos darbo žmonėms. Išeina kas savaitę iš Vilniaus, Lietuvoje. Spaudomas ant gražios popieriaus, 16 puselių ir mėnesiniu priedu.

Vienatinis laikraštis, kuris tevinę daugiausia prasiplatinęs, nes jis suteikia teisingiausias žinias iš Lietuvos ir kitų dalyvų svieto. Amerikos lietuvių užrašykite minėtą laikraštį arba užrašykite savo gentims tevinę gyvenantiems. Lietuvoje metų prekę \$1.85, o Amerikoje \$2.50. Vienas numeris ant pamatymo 5 centais. Amerikoje vyriausiu agentu yra:

M. J. Damijonaitis,
3252 So. Halsted St.,
Chicago, Ill.

Ant Pardavimo.

Parsiduoda bučernė ir grosernė North Sidėj, arti bažnyčios, už labai pigią prekę. Nauji barai, aibakasis (ice box), vežimas, arklys ir tt. Naujas, geras namas ant ilgo lyso (lease). Biznis yra kias (cash), knyguciu nėra, skolių teipgi nėra. Atsišaukite pas: P. M. Kaitį, 221 Wabansia Ave., Chicago, Ill.

Maža kandių (candy) ir tabako krautuvelė parsiduoda labai pigiai. Atsišaukite pas: P. M. Kaitį, 221 Wabansia Ave., Chicago, Ill.

Ant pardavimo Barber Shop'e, geroj vietoj, tarp lietuvių išdirbtą vietą, geri rakandai. Atsišaukite į "Lietuvos" Rėdystę.

Turiu ant išrandavojimo stubą su 4 rumaus ir su visais naminiais rakandais (furniture). Noriu, kad parandavojantis stubą nupirktų rakandus. Rakandai visi yra geri. Atiduosiu už pigę prekę. Arčiau darsizinkit adresu:

Mrs. Blazevicz,
873 - 33rd Str.,
Chicago, Ill.

Ant pardavimo, iš priezasties išvaziavimo į kitą miestą, geri naminiai rakandai (furniture). Parsiduoda pigiai. Artesniam susizinojimui adresas:

Peter Okocki,
4501 S. Paulina St.,
Chicago, Ill.

Ant pardavimo murinis namas su lotu, 8 kamai, maudyklė ir lavatorija vidij. Viskas pirmos klasios padejime. Randasi pn. 326 W. 24th str. Prekė \$2200.00. Atsišaukite pas Joną Bagdzianą, 1149 S. Oakley ave., Chicago, Ill.

Iš priezasties išvaziavimo į kitą miestą parsiduoda už prieinamą prekę bučernė, lietuvių apgyvenotoje vietoje. Biznis gerai išdirbtas. Norinti, gali pirkti štorą drauge su namu. Artesnems žinioms kreipkitės adresu:

J. Malinauskas,
3248 Illinois Ct.,
Chicago, Ill.

Reikalavimai.

Reikalaujame darbininkų - mechanikų. Mokestis gera. Atsišaukite:

45 La Salle st. (Room 8)
Ne agents.

Reikalaujame anglies mainiečių, uniistų į mūsų mainas Farmersburge, Ind. 17 mailių nuo Terre Haute, ant Evansville ir Terre Haute geležinkelio. Geros stubos gyvenimui pastoviai dirbant, ir gražios mainos dirbimui jose.

Hudson Coal Mining Co.,
Farmersburg, Ind.

Reikalingas geras vaikas pagalbėjimui Likieryj Statamente. Tur šnekėti angliškai.

L. Rosenzweig,
4713 S. Ashland Av.,
Chicago, Ill.

Viengendiai! Jeigu norite išbėgti nuo bado ir šalčio per ateinančią žiemą, tai išvaziokit tuoj į valstijas: Californiją, Oregon ir Washington; ten mes turime užtektinai visokių darbų, kur nėra žiemos, ir darbas nuolatos yra 4000 žmonių, prastų darbininkų. Mokestis nuo \$2.50 iki \$3.00 ant dienos; amatininkams nuo \$4.00 ant dienos. Kelias iki 1 lapkričio kaštuos po \$33.00 vienai ypatai iš Chicago. Vastijoj Washington turim darbą prie budavojimo geležkelio. Mokestis nuo \$2.25 iki \$3.00 ant dienos; kelias iš Chicago po \$14.00. Teip pat urim užtektinai darbo Wisconsin ir Michigano valstijose prie girių kirtimo; mokestis nuo \$28.00 iki \$35.00 su pragyvenimu ir guoliu, ant mėnesio. Kelionės kaštus uždėdam. Teipgi turime visokių darbų Chicagoje ir aplinkinė. Prašom ateiti arba atsišaukti tuojau laišku, įdedant už 2c. maršuko atsakymui.

Adresuokite:
Emigrant Information Bureau
(Room 8) 128 So. Clark st.,
Chicago, Ill.

PINIGŲ PREKĖ.

Iki 500 rublių, rublis po.....52%
Nuo 500 iki 1000 rublių, rublis po.....51%
Virš 1000 rublių, rublis po.....50%
Prie kiekvieno šuntinio reikia pridėti 25c. ant pašto kaštų.
Jeigu norite, kad pinigai greitai ir gerai suvalkėtų ir niekur netų, tai siųskite per "Lietuvos" redakciją, adresuodami teip:

A. OLSZEWSKI
3252 So. Halsted St.,
Chicago, Ill.

Knygų Katalogas

27 Gyvenimo Mokykla. Parašė Orisano Svett-Marden. Lietuviškos kalbos išvėrtė K. Žegota. Užrašai pagarsėjusių žmonių. Labai naudinga knyga. Didelio formato. Chicago, Ill. 1907. Pusiauply 32c. \$2.00

35 Gyvenimo vaizdai. Susidedanti iš devynių sekantių gražių pasakalių: Atsisveikimas, Vėgis, Kas kalta, Gėtvės valka, Paportio žiedas, Miško sargas, Signalas, Keleivis, Buvio šyblė. Chicago, Ill. 1902, puslapių 99 15c

43 Iš gevinimo lietuvių Vėlių bei Vėlinių. Pasakos surinktos D. J. Basanavičiaus. Šioje knygoje teipa keli šimtai gražių pasakų, apie rojų dangų, čyštę, pokytį, giltinę, cholera, apie vėlius (dušias) vėlius, jų valdinimą, ir tt. Pasakos užrašytos tokiu būdu, kad kiekvienas galėtų girdėti. Panevėžys - pagal tarmę panevėžiečių, Šiauliuose - pagal tarmę šiauliečių; Suvalkų gub. - pagal tarmę suvalkiečių; Prūsų Lietuvoje - pagal tarmę Prūsų lietuvių; Dzukijoje - pagal tarmę dzukų ir tt. Chicago, Ill. 1903, pusl. 470. Popieriaus apdaruose \$1.50

47 Aktyvi apsieliskimai sviete, ant kurių žmonės nuolatos žiuri, bet jų nesupranta. Su 7 paveikslais. Lenkiškai parašė Promyk. Pirmą sykį išversta į lietuvišką. Labai naudinga knygelė tiems, kurie nori sužinoti iš ko darosi žalba, grįžiamai. Iteus ir sliegos. Kas yra debesai, ant ko jie laisnais. Tt. Chicago, Ill. 1894, puslapių 79 30c

472 Apsieliskimai Atmosferoj ar Meteorologija. Pagal profesorį Vojelkov'ą sutaisė Bernas. Aprašo iš ko susitveria ore žalba ir grįžtausiai, nuo ko atsiranda ant dangaus įvairios šviesos ir šėšėliai, ir daugybė visokių kitų įvairiausių ore apsieliskimų. Plačiai ir labai suprantamai paaiškinta kaip galima sužinoti oro pormainas ir daug kitų idomų dalykų. Kiekvienas aprašymas, dėl aiškumo supratimo padaromas ant paveiklų. Norintems aprašymus su oro ypatais, verta perskaityti. Chicago, Ill. 1907, pusl. 288 75c

473 Apsieliskimai lietuvių. Dėl 1907 m. lietuvių. Chicago, Ill. 1907, pusl. 288 \$1.00

474 Apsieliskimai lietuvių. Dėl 1908 m. lietuvių. Chicago, Ill. 1908, pusl. 288 \$1.00

475 Apsieliskimai lietuvių. Dėl 1909 m. lietuvių. Chicago, Ill. 1909, pusl. 288 \$1.00

476 Apsieliskimai lietuvių. Dėl 1910 m. lietuvių. Chicago, Ill. 1910, pusl. 288 \$1.00

477 Apsieliskimai lietuvių. Dėl 1911 m. lietuvių. Chicago, Ill. 1911, pusl. 288 \$1.00

478 Apsieliskimai lietuvių. Dėl 1912 m. lietuvių. Chicago, Ill. 1912, pusl. 288 \$1.00

479 Apsieliskimai lietuvių. Dėl 1913 m. lietuvių. Chicago, Ill. 1913, pusl. 288 \$1.00

67 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis I. Čia teipa 141 labai gražių, juokiančių, išmintingų ir išgelbėdžių pasakų. Chicago, Ill. 1903, pusl. 280 \$1.25

68 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis II. Čia teipa 205 labai gražių ir juokiančių pasakų, boyjančių kiekvieną skaitytoją ir klausytoją ir labai naudingos. Chicago, Ill. 1903, pusl. 330 \$1.25

69 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis III. Čia teipa 202 dar gražesnių ir juokiančių pasakų. Chicago, Ill. 1904, pusl. 333 \$1.25

70 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis IV. Chicago, Ill. 1905, pusl. 299. Šioje knygoje teip kaip ir pirmesnėse dalyse Dr. J. Basanavičiaus surinktų pasakų, teipa keli šimtai užimamųjų ir juokiančių pasakų. Kiekvienas nusipirks iš pamintų 4 knygy I, II, III ar IV dalį, turės per visą savo amžių neįsėdomą pasakų turtą \$1.50

71 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis V. Chicago, Ill. 1906, pusl. 333 \$1.50

72 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis VI. Chicago, Ill. 1907, pusl. 333 \$1.50

73 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis VII. Chicago, Ill. 1908, pusl. 333 \$1.50

74 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis VIII. Chicago, Ill. 1909, pusl. 333 \$1.50

75 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis IX. Chicago, Ill. 1910, pusl. 333 \$1.50

76 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis X. Chicago, Ill. 1911, pusl. 333 \$1.50

77 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XI. Chicago, Ill. 1912, pusl. 333 \$1.50

78 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XII. Chicago, Ill. 1913, pusl. 333 \$1.50

79 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XIII. Chicago, Ill. 1914, pusl. 333 \$1.50

80 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XIV. Chicago, Ill. 1915, pusl. 333 \$1.50

81 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XV. Chicago, Ill. 1916, pusl. 333 \$1.50

82 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XVI. Chicago, Ill. 1917, pusl. 333 \$1.50

83 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XVII. Chicago, Ill. 1918, pusl. 333 \$1.50

84 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XVIII. Chicago, Ill. 1919, pusl. 333 \$1.50

85 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XIX. Chicago, Ill. 1920, pusl. 333 \$1.50

86 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XX. Chicago, Ill. 1921, pusl. 333 \$1.50

87 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXI. Chicago, Ill. 1922, pusl. 333 \$1.50

88 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXII. Chicago, Ill. 1923, pusl. 333 \$1.50

89 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXIII. Chicago, Ill. 1924, pusl. 333 \$1.50

90 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXIV. Chicago, Ill. 1925, pusl. 333 \$1.50

91 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXV. Chicago, Ill. 1926, pusl. 333 \$1.50

92 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXVI. Chicago, Ill. 1927, pusl. 333 \$1.50

93 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXVII. Chicago, Ill. 1928, pusl. 333 \$1.50

94 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXVIII. Chicago, Ill. 1929, pusl. 333 \$1.50

95 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXIX. Chicago, Ill. 1930, pusl. 333 \$1.50

96 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXX. Chicago, Ill. 1931, pusl. 333 \$1.50

97 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXXI. Chicago, Ill. 1932, pusl. 333 \$1.50

98 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXXII. Chicago, Ill. 1933, pusl. 333 \$1.50

99 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXXIII. Chicago, Ill. 1934, pusl. 333 \$1.50

100 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus. Dalis XXXIV. Chicago, Ill. 1935, pusl. 333 \$1.50

101 Lietuviškos Pasakos Vyriausio Surinkto Dr. J. Basanavičiaus.

TAU NIEKO NEKASZTUOJA,
 užsėdėdys daug kentejimu. Valandos, laike kuriu priima ligojus: nuo 14
 iki 4 po piet, ir nuo 6 iki 7 vakare. Nedeliom ir kitokiose szventes diense,
 10 ryto iki 12 valandos pietu tikiai. Adresas:

MADISON MEDICAL INSTITUTE
 West Madison St. ROOM 1. Chicago, Ill.